

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Strange, Povl.
Titel Title:	<u>Svend Estridsen : historisk Roman, 1.-2. Del.</u>
Alternativ titel Alternative title:	Historiske Romaner af Povl Strange : 1 Svend Estridsen.
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Udgivet af A. Andersen ; Trykt hos J. Henriksen, 1873
Fysiske størrelse Physical extent:	1-2 i 1 bd. (209 s.).

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

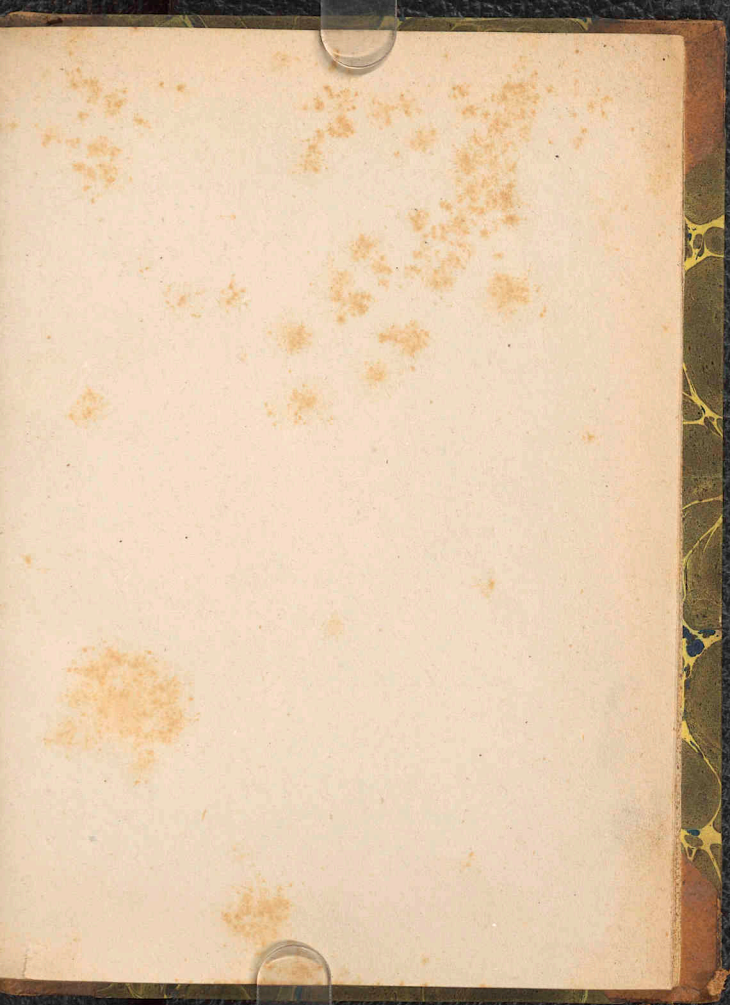
57. - 273

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024099130

1870

1870

1870

Historiske Romaner

af

Poul Strange.

I.

Svend Estridsen.

København.

Udgivet af N. Andersen.

Trykt hos J. Henriksen.

1873.

Svend Estridsen.

Historisk Roman

af

Pool Strange.

Første Del.

København.

Udgivet af N. Andersen.

Trykt hos S. Henriksen.

1873.

I.

En Havn.

I Nørrejylland, i Nærheden af Limfjorden, laa Torkel Sejsses Gaard.

Torkel Sejse var en af sin Tids mægtigste Mænd i Danmark. Han var Svend Estridsen en tro Tilhænger og en kraftig Støtte; det var ogsaa ham, der efter Magnus den Godes Død gav Svend Kongenavnet paa Viborg Ting. Hele hans Familie var Svend hengiven; der fortælles endog om hans Døttre, at de en Gang havde skaaren Ankere af Oste og spottende sagt, at slige Ankere var stærke nok til at holde Kong Haralds Skibe. Dette og meget Andet var kommen Harald for Dre,

og han havde svoret at hævne sig, naar han atter besøgte Danmarks Ryster.

Det var en Aften i Begyndelsen af Sommeren 1048. Den unge Ridder Niels Knudsen sad og spillede Skaf med sin Fæstemø Signe, Ridder Torfels ældste Datter; hendes Søster Astrid sad og saa til; noget fra dem sad en Terne og spandt. Torfel Gejse og hans Svende var i Roskilde hos Kong Svend.

„Nu tabte Du igen, min Signe,“ sagde Niels Knudsen, „Du spiller helt tankeløst.“

„Jeg har ingen Lyst til at spille,“ svarede Signe, „lad os holde op.“

„Hvorfor er Du saa bedrøvet? Det er endnu i Aften ikke lykkedes mig at lokke et Smil frem paa dine Læber.“

„Jeg kan godt se, at den Munterhed, Du viser, er fremhykket,“ svarede Signe, idet et flygtigt Smil foer over hendes Ansigt; „Du er selv ikke glad.“

„Det kan jeg ikke være, naar jeg ser, at der er noget, der tynger paa dit Sind. Men

hvad er det da? Astrid, hjælp mig at tale Eders Søster til Rette."

"Naar Dote først er kommen i den Stemning," svarede Astrid, "er det vanskeligt at faa hende glad igen. Hun har været saaledes hele Dagen."

"Men hvad er det da, min Dote, der gør Dig saa bedrøvet?" spurgte Niels Knudsen og saa hende kærligt ind i Djinene. "Er der gaaet Dig Noget imod? Har Du faaet en sørgelig Efterretning? Hvad har skabt din Sorg? Betro Dig til mig, jeg bør jo dog dele dine Sorger, Du skal ikke bære dem alene, saa bliver de dobbelt tunge, og Sorgen fortærer Hjertet."

"Jeg ved ikke selv, hvorfor jeg er bedrøvet, — det er kun en Grille," svarede Dote.

"Inge," sagde Niels Knudsen til Dotes Terne, "tag Harpen og syng en munter Sang."

"Nej, syng Sangen om Ridder Dlus og liden Else," sagde Dote.

Yngé tog Harpen og sang:

Hr. Oluf sadled sin Ganger graa
 Og red saa gennem Lunde;
 Han længtes efter til Borgen at naa
 Og red saa stærk han kunde.

Hr. Oluf traadte i Borgen ind, —
 Han blev saa ilde tilmode;
 Alt var saa tyst, hvert Dje, hver Kind
 Forraadte, her Sorgen boede.

„Hvi sørge I Alle saa saare her?
 Hvor gaar det med Elseliden?
 Bring hende det Bud: hendes Hjertenstær
 Er nu kommen hjem fra Striden.“

— „Saa længe ventede Elselid,
 Hun græmmede sig saa saare,
 Saa lukkede hun sine Dine til
 Og hviler nu kold paa sin Baare.“

— „Saa give da Krist, at snart jeg maa
 Nu finde min Død i Striden,
 Nu hører jeg jo de Munkes graa
 Synger om Elseliden.“

„Hvorledes, min Dote,“ sagde Ridder Niels, da Sangen var til Ende, og slog sin Arm om hendes Liv, „Du græder?“

„Dote tænker vist paa vor Moder,“ svarede Astrid og faldt Søsteren om Halsen. „Siden vor Moder døde, har Dote intet Øjeblik været rigtig glad. Er det ikke saa?“

„Jo,“ hviskede Dote. „I Nat saa jeg vor Moder; hun gik omkring min Seng i sine lange hvide Ligklæder med en saa ængstelig Mine, som om hun frygtede for, at Noget skulde gøre mig Fortræd.“

„Tro ikke det,“ sagde Niels. „Det er ved stadig at tænke paa din Moder, at Du har fremmanet hendes Billede.“

„Og siden imorges har den Tanke staaet for mig,“ vedblev Dote, „at der idag vilde hænde mig noget ondt, og derfor har jeg hele Dagen været saa ilde tilmode.“

„Tænk ikke mere derpaa,“ sagde Niels Knudsen. „Hvem tør vel gøre Dig Fortræd,

naar den hellige Jomfru beskytter Dig og jeg er ved din Side?"

I det Samme blev Døren revent op og flere harnissklædte Mænd traadte ind. Fra Kvinderne lød et Skrig; Niels Knudsen drog sit Sværd.

„Hvem er I!“ raabte han, „som saaledes paa Stimandsvis trænger ind....“

„Har I aldrig set mig før?“ svarede den Forreste.

„Og hvad vil I, Kong Harald?“ vedblev Niels Knudsen.

„Hævne mig!“

„Paa hvem?“

„Torkel Gejse!“

„Han er i Roskilde hos Kong Svend.“

„Det gør Intet! Ridder Torkes Hovmod vil nok blive knækket, naar han kommer herhjem og skal søge sine Børns forfullede Lig mellem Brandtomterne af sin Gaard; jeg tænker, det vil lære ham, at Et glemmer Kong Harald aldrig, nemlig at hævne sig.“

„Det er altsaa Eders Agt, Kong Harald, at stifke Gaarden i Brand?“ spurgte Niels Knudsen.

„Den brænder allerede!“

„Vil I saa gøre Plads for disse Kvinder!“

„Nej, — de kan blive her!“

„Saa skal I selv dø!“ raabte Niels Knudsen og huggede til Kong Harald med sit Sværd.

Harald modtog Stødet med sit Skjold, greb hurtig sin Daggert og borede den ind i sin Modstanders Side.

Niels Knudsen vaklede og styrtede om.

Dote gik rolig hen til ham, lagde sig paa Knæ ved hans Side, greb hans Haand og sagde:

„Døden skal ikke skille os, — jeg følger Dig uden Frygt!“

Nu traadte ogsaa Astrid og Inge til. Heller ikke paa deres Anslyn saas Tegns paa Frygt, kun Sorg over deres døende Forsvarer. De kendte deres Fjende og vidste, han holdt Ord.

Kong Harald stod et Djeblif tavst og be-
tragtede denne Grubbe.

„Lad os kun tage Torfel Gejsses Døttre
med,“ sagde han derpaa. „Jeg gad nok se,
hvorledes de norske Bøjler passer til de danske
Mørs Lægge.“

Derpaa vendte Kong Harald sig om og
gik ud af Stuen, overladende sine Folk at ud-
føre hans Befaling.

Saa lagde man Torfel Gejsses Døttre
Lænker om Arme og Ben og slæbte dem gen-
nem Skoven ned til Skibet, og kort efter sej-
lede Harald Haarderaade til Norge med sine
to Fanger.

Ternen lod man blive tilbage i det
brændende Hus hos den døende Helt.

Da Kong Haralds Mænd var borte, ka-
stede hun en Raabe om sig og ilede hurtig ud
paa Bejen.

Natten var mørk og Alt var stille. Den
ene Side af Huset brændte nede ved Jorden,
man kunde endnn ikke se Glden i længere

Frastand; men som de fleste Huse i den Tid var dette kun bygget af Træ og tættet med Ler; indvendig var Væggene behængt med vævede Tapeter, saa det vilde ikke vare længe, før hele Gaarden var lagt i Aske.

Jomfru Inge løb hen ad Landevejen og standsede omsider ved et Hus. Hun bankede haardt paa Døren. En Bæbner kom ud. Han traadte forbavset et Skridt tilbage, da han saa, det var en Kvinde, der kom alene paa denne Tid af Natten og bankede paa.

„Skynd Eder,“ sagde Inge, „og følg med mig, — Eders Herre døer!“

„Er det Eder, Jomfru Inge! Hvad er der skét?“

„Kom bare straks med!“ vedblev hun. „Sadeln Hest og lad os komme afsted! Kong Harald har stukken Ild paa Torkel Gejsses Gaard og fører nu hans Døttre læntebundne til Norge.“

„Og Ridder Niels?“ spurgte Bæbneren.

„Han er maasse død,“ svarede Inge med

dæmpet, skælvende Stemme, „og er han ikke død endnu, saa dræber Flammerne ham nok, hvis J bliver ved at staa her og snakke.“

Væbneren trak hurtig en Hest frem, svang sig op paa den, tog Inge op foran sig og red tilbage til Toriel Gejsses Gaard.

Den brændende Bygning lyste nu som en mægtig Fakkell i den mørke Nat.

Væbneren sprang af Hesten, løstede Inge ned. Efter at have faaet at vide, hvor Niels Knudsen laa, sagde han:

„Bliv J her!“ Han løb ind i Gaarden. Da han aabnede Døren, slog Luerne ham imøde. Væggene og de prægtige vævede Tapeter brændte. Niels Knudsen laa midt paa Gulvet med den venstre Arm udstrakt og den højre Haand paa Brystet.

„Han er død!“ mumlede Væbneren, „de har dræbt ham!“

Han tog den unge Kriger i sine Arme og bar ham ud paa Bejen, hvor Inge stod og ventede.

„Lever han?“ spurgte hun.

„Nej, han er død!“ svarede Bæbneren.

„Bist ikke! Hørte J ikke det Suk? Lad os høre ham hen i den gamle Kones Hytte her tæt ved, — maasse han dog kan leve.“

„Det er vist forfælde, — se, han bløder endnu, — men lad os gaa derhen.“

„Skal jeg hjælpe Eder?“ spurgte Inge.

„Na nej, det er jo ikke saa langt.“

De naaede snart Hytten og bankede paa Den gamle Kone saa ud ad Vinduet.

„Hvem er det, der kommer saa fælde her?“ spurgte hun.

„Suk op,“ svarede Inge, „det er Ridder Niels Knudsen, — han er bleven overfaldet og saaret. J maa forbinde hans Saar og lave en Urteedik til ham.“

Lidt efter kom de ind i Hytten og lagde den Saarede paa en Løjbænk.

„Hvem har overfaldet ham?“ spurgte den Gamle, idet hun opknappede Ridderens Trøje

og undersøgte Saaet, vadffede og forbandt det.

„Køvere,“ svarede Bæbneren utaalmodig.

„Saa løb Du vel din Vej, siden de ikke har slaaet Dig ihjel,“ vedblev Konen, idet hun skar en Urt i Stykker, lagde den i en Krukke med Vand og satte den over Ilden. „Og J er nok ogsaa sluppet for godt Køb, Jomfru Inge?“

„Ja, mig lod de gaa,“ svarede Inge, „men Jomfru Astrid og Dote tog de med.“

„De har vidst, hvad de gjorde,“ vedblev den Gamle. „Ridder Torkel kommer til at betale en stor Løsesum for at faa dem tilbage.“

„Maaske han løser dem ud med Sværdet,“ sagde Bæbneren, og saa ud af Vinduet, idet han vedblev: „Nu har snart Ilden forteret hans Gaard.“

Den gamle Kone saa ogsaa ud af Vinduet hen imod den Retning, hvor Gaarden

Iaa og sagde med sin sædvanlige Ro og Lige-
gyldighed for Alt:

„Ja, nu er den snart ædt af den røde
Hane. Naa, det var en gammel Gaard; nu
kan han jo bygge sig en ny af Sten, den
lader de vel staa.“

Da Driften var færdig, heldte hun no-
get af den i Munden paa den Saarede; han
aabnede Djnene et Djeblik, og faldt saa atter
hen i en døsig Slummer.

„Hvad tror J?“ spurgte Inge.

„Han gaar det nok igennem, tænker jeg.“

„Jeg bliver og plejer ham,“ vedblev
Jomfruen. „Er det ikke bedst, J drager af-
sted til Ridder Torfel og fortæller ham, hvad
der er sket?“ sagde hun til Bæbneren.

„Jo, jeg stod just og tænkte paa det
Samme,“ svarede han, steg op paa Hesten og
foer afsted.

Jomfru Inge blev flere Dage hos den
gamle Kone og plejede Ridderen, der Dag

for Dag blev bedre; men han var meget be-
kymret for de to kvindelige Fangers Skæbne.

„J kunde godt have ladet mig blive lig-
gende, hvor jeg laa,“ sagde han en Dag til
Inge, „nu bryder jeg mig dog ikke om
at leve.“

„J skal ikke være saa urolig, Hr. Niels,“
svarede hun. „Alt bliver nok godt igen, og
Ridder Torkel faar vel sine Døttre tilbage,
naar han betaler en Løsesum for dem.“

„Hvor længe er det siden min Bæbner
rejste?“ spurgte Niels Knudsen.

„Ti Dage.“

„Naa, nu kan jeg vel snart rejse efter
ham.“

II.

En sørgelig Efterretning.

Svend Estridsen var omtrent 30 Aar, var en høj og smuk Mand, med et mandigt, men dog godmodigt Udseende. Han var som bekendt en Søn af Ulf Jarl og Knud den Stores Søster Estrid. Han havde ført et meget bevæget Liv; en Del af sin Barndom havde han tilbragt ved Knud den Stores Hof i England, og efter Faderens Drab opholdt han sig hos sine Slægtninge i Sverig, mest hos sin Fætter, Anund Jakob, hos hvem han gjorde Krigstjeneste i 12 Aar og blev gift med hans Datter, Gyda.

Efter Olaf den Helliges Død fik hans

Søn, Magnus den Gode, Norge, Knud den Stores Søn, Hardeknud, der var Konge i Danmark, rejste til Flandern for at tilvejebringe Midler til at tilbagevinde Norge. Men ved Brenøerne ved Gøtaelvens Udløb, kom man overens om, at hver Konge skulde beholde sit Land til sin Død, og naar han døde sønneløs, skulde den Anden arve hans Rige.

Svend stod sig meget godt med begge de to Konger, der havde sluttet dette Forlig. Med Hardeknud havde han tilbragt en stor Del af sin Barndom, eftersom Kongesønnen var bleven opdraget af Ulf Jarl, Svends Fader.

Efter Forliget paa Brenøerne begav Svend sig til Hardeknud, der den Gang opholdt sig i Flandern, men blev paa Vejen dertil fanget og ført til Erkebispens af Bremen, der dog snart frigav ham og forsynede ham med kongelige Gaver. Dette Dphold gjorde, at Svend nu traf Hardeknud i Eng-

land, hvor han efter sin Broder Haralds Død var bleven Konge. Hardeknud tog godt imod ham og gjorde ham til Jarl i Danmark.

Allerede 1042 døde pludselig Hardeknud uden at efterlade sig nogen Søn, og Magnus var saaledes efter Forliget Herre over Danmark. For Svend, der naturligvis maatte betragte det som Hovedsagen at vinde England, var der intet Andet for, end at anerkende Magnus, og Magnus erklærede Svend for fremdeles at være Jarl i Danmark. Men Svends urolige Sjæl stilede højere. Som Søn af Knud den Stores Søster betragtede han sig som den nærmeste Arving til Englands Trone efter Hardeknuds Død, og rejste derop. Der havde man valgt Hardeknuds Halvbroder, Edvard, til Konge, og Svend maatte vende tilbage med den Bæsked, at selv om Edvard skulde efterlade sig Sønner, skulde han faa Riget efter hans Død.

Svend, der havde ført et uroligt Vikingeliv i en lang Arrække, besluttede, da det

flørre Rige nægtedes ham, at forsøge paa at bemægtige sig det mindre. Han sluttede sig til Benderne; det kom til et Slag ved Lyrskovshede, Benderne blev slagne og Svend maatte flygte til Sverig. Efterat han her havde samlet en Hær, kom det kort efter atter til et Slag ved Aarhus, hvor Svend havde Hjælp af flere af de mægtigste Mænd i Jylland, blandt Andre Thorkel Gejse; men Svend kunde dog ikke staa sig mod Magnus og maatte flygte til Sjælland. Her stod et andet Slag og et tredie i Skaane, men Svend tabte stadig.

Han opholdt sig nu i Sverig hos Kong Anund Jakob; han turde ikke mere optage Kampen paa egen Haand. Da kom pludselig en berømt norsk Høvding, Harald Haarde-raade, hjem fra Grækenland, medbringende en Mængde Skatte, som han havde samlet paa Vikingetog i Syden. Hans Hustru Ellif var en Søsterdatter til Anund. Harald havde en Sammenkomst med Magnus i Dre-

fund, hvor han gjorde Fordring paa det halve af Norge som sin arvelige Ret. Da Magnus ikke vilde indlade sig herpaa, blev Harald forbittret og sluttede sig til Svend, og de blev enige om at angribe Magnus. Anund Jakob understøttede Svend og han fik ogsaa Hjælp fra Benden.

1046 var der et fuldstændig Plyndringstog. Sjælland, især Roskilde, og Fyen blev stærkt medtagne, hvori nærmest Harald, der var vant til Sligt paa sine Tog mod „Blacmænd“ og Saracener, var Skyld. Det lykkedes dem, da Magnus var i Norge, at underkaste sig det meste af Danmark. Harald gjorde endog et Anfald paa selve Norge, saa Magnus saa sig nødet til at gaa ind paa hans Fordringer og delte Norge med ham. Saa sluttede Harald sig til Magnus og svigtede Svend.

I Slutningen af 1047 kom begge Kongerne til Danmark og Svend maatte flygte til Sverig. Da han en Gang gik modløs

om, bestemt paa aldrig mere at vende tilbage til Danmark, kom der et Bud og meldte ham, at Kong Magnus var død, som Følge af et Fald med Hesten, og at den norske Flaade var sejlet tilbage til Norge for at føre Kongens Lig til Tronhjem, raabte han: „Nu hjælpe mig Gud, saa sandt jeg aldrig mere skal vende Danmark Ryggen!“ ilte tilbage til Danmark og blev udraabt til Konge. —

En Dag sad Kong Svend paa et Kammer i sin Borg i Roskilde og talte med sin Kufines to Sønner, Thorkil og Heming, Drengene paa 14 og 12 Aar. Deres Fader, Jarl Harald, blev paa Hjemvejen fra en Pilgrimsrejse til Rom dræbt af Hertug Drulf. Hans Enke, Knud den Stores Søsterdatter, opholdt sig i England, men Kong Edvard tvang hende og hendes Sønner til at forlade Landet. Hun rejste til Brygge i Flandern, hvorfra hun efter Maguus den Godes Død begav sig til Kong Svend.

„Naar nu Harald kommer igen herved i

Danmark for at plyndre, vil Du saa drage ud og slaas med ham?" spurgte Heming.

"Ja, det vil jeg," svarede Svend.

"Saa maa Du give mig en Dkse," vedblev Drengen, "saa vil jeg ogsaa slaas med ham."

"Asmund vil vist ikke," bemærkede Thorfil.

"Hvorfor ikke?" spurgte Svend.

"For han kan godt lide at plyndre. Han fortæller saa tidt, at han har røvet Heste og Guld og Jomfruer."

"Asmund er en vanartig Krabat, — jeg kan ikke passe nok paa ham," sagde Svend. Han rejste sig og gik ud, fulgt af Drengene.

I Borgestuen sad flere af Kong Svends Mænd. Der var hans Brodersøn Asmund, en Ungling paa 18 Aar, men velvoksen, med et kæft og dristigt Udseende og langt lyst Haar; Ridder Ivar Eriksen, Oluf Mus, Bent Ulfen og flere Bøbnere.

"Hvor er Thorleif henne?" raabte Asmund, tømte sit Bæger og slog det haardt

imod Bordet. „Han kunde ligesaa godt synge en Sang for os, som at gaa der ude og synge for Fuglene.“

„Han vil vist heller synge for Dronning Gydas Jomfruer end for Jer,“ bemærkede Ivar Eriksen.

„Det gør han Ret i,“ svarede Asmund, „han tracter efter Kvindegunst.“

„Thorleif Sanger er en høvisk Unger-svend,“ sagde Oluf Mus, „man skal ikke gøre ham Uret.“

„Naa, saa er han høvisk, naar J siger det,“ svarede Asmund.

„Lad os ikke trættes derom,“ udbrød Bent Ulfen. „J kan jo selv synge, Asmund.“

„Det kunde jeg godt, men jeg er stridig, — jeg vil ikke.“

„Nej, J har mange gode Dyder,“ vedblev Ridder Bent og lo.

„Ja, heller end at sidde her og drikke, gaar jeg ud paa Eventyr, selv om der vanfer blodige Bander,“ svarede Asmund.“

„Ja, det maa man lade Jer,“ sagde Svar Eriksen, „dragne Sværd og Jomfrutaarer gør intet Indtryk paa Eder.“

Asmund lo højt.

„Husser J, da vi to var til Bryllups-gilde hos Guldsmeden sidst?“ sagde han. „Det Bryllup fik en sørgelig Ende; men det var Brudens Skyld?“

„J havde vel ingen Skyld deri?“ sagde Oluf Mus.

„Jo, maaske nok lidt?“ svarede Asmund leende. „Da Bryllupsnatten kom, kunde Brudgommen ikke finde sin Brud.“

„Det var slemt,“ sagde Bent Ulffen, „hvor var hun saa?“

„Hun var redet til Hevringholm med mig, for at hente en Bryllupsgave og i en Fart komme tilbage igen og overraske de Andre,“ svarede Asmund.

„J er listig som en Ræv,“ sagde Oluf Mus og lo.

„Da vi kom op i Borgen,“ vedblev As-

mund, „forklarede jeg hende, at hun stod sig meget bedre ved at være min Kæreste. Men saa begyndte hun at græde og bede om at maatte komme hjem; saa blev jeg vred, sagde at hun kunde betænke sig til imorgen, og lufkede hende inde.“

„Det var ikke ridderligt handlet,“ sagde Oluf Mus.

„Na, nej, det var i Grunden syndigt,“ svarede Asmund, „det tænkte jeg ogsaa, da jeg vaagnede efter at have sovet Rusen ud, jeg gik op for at lufke hende ud, men — saa var hun der ikke.“

„Ha, ha, ha,“ lo Bent Ulffen, „saa var Fuglen fløjet.“

„Ja, ud af Vinduet,“ vedblev Asmund, „og var i god Behold kommen hjem til den gamle Guldsmed og sin Fæstemand.“

Nu traadte Kong Svend ind, fulgt af Torkel Gejse og Skjalm Hvide.

„Er det Asmund, der fortæller Historier?“ spurgte Svend. „Har Du nu været paa

Færde igen. For nylig har jeg maattet betale en Bod for Dig; det tager vist snart en Ende med Forsærdelse."

„Naar Nogen klager over mig, saa vis dem hen til mig selv; jeg skal nok staa til Ansvar for mine Gerninger," sagde Asmund.

„Der er aldrig Nogen, der véd, hvor Du støjer," svarede Svend, „snart er Du i Øst og snart i Vest."

Asmund vilde svare, men tav, da Niels Knudsens Bæbner i det Samme traadte ind.

„Der har vi jo Erik, Ridder Niels's Bæbner. Nu faar vi Nyt hjemme fra," udbrød Torkel Gejse. „Naa," vedblev han og vendte sig til Bæbneren, „hvad Nyt bringer Du?"

„Sørgeligt Nyt!"

„Hvorledes da? Hvor gaar det hjemme paa Gaarden?"

„Den er brændt!"

„Hvad, brændt? Taler Du sandt!"

raabte Torfel Geise og blev rød af Brede.
 „Hvem brændte den?“

„Kong Harald.“

„Og mine Døttre. . . .“

„Har han slæbt med som Fanger!“

„Milde Krist, hvad maa jeg høre!“ udbrød Ridder Torfel, smertelig bevæget.

„Han skal give Eder dem tilbage, om jeg saa selv skal rive dem fra ham!“ raabte Svend.

„Men saa skulde Du skynde Dig, Farbroder,“ sagde Asmund. „Man kan ikke vide, hvad der kan hænde dem.“

„Lad os ikke overile os,“ sagde Skjalm Hvide, „men først overveje, paa hvilken Maade vi lettest naar Maalet.“

„Jeg ser dem maasse aldrig mere,“ sagde Torfel Geise og gik, støttende sig til sit Sværd, ud i Rosengaarden. Han satte sig paa en Bænk og knugede krampagtig Sværdhæftet imod sit Bryst, som om han vilde standse den

heftige Smerte, der rasede der inde; hans Hoved sank modløst ned paa Brystet.

Saaledes sad han længe. Bludselig hævede han Hovedet, da han hørte Nogen nærme sig. Det var Erik Bjørnsen.

„Hvorfor sidder I her saa ene og modfalden, Ridder Torkel?“ spurgte han.

„Jeg har nok Grund til at være modfalden,“ svarede Torkel Gejse; „begge mine Døttre....“

„Hvad de?“

„Har man ranet fra mig!“

„Hvad siger I! — Og hvem har vovet det?“

„Det har Kong Harald, den Stimand! Naar den gamle Drn er borte, er det en let Sag at fange Ungerne. Mit Hoved værker, — jeg kan ikke tænke mere. — Hvordan skal jeg faa dem tilbage?“

„Tab ikke Modet! I kan vel løse dem ud med en Sum Penge. Vil I, skal jeg og

min Bæbner rejse derop. J skal se, jeg skal ikke komme tilbage, uden at have dem med."

„Vil J gøre det?" spurgte Torkel Gejse og rejste sig op.

„Ja, hvorfor ikke?"

„Bringer J mig mine Børn tilbage, vil jeg aldrig kunne belønne Eder godt nok!"

„Derom kan vi siden tale," sagde Erik Bjørnsen og lo.

„Hvor naar tager J afsted?"

„Lidlig imorgen."

„Nu skal J faa de Penge, jeg har, saa kan J tinges med Kong Harald som J vil."

„J kan trygt stole paa mig. Nu vil jeg gøre mig i Stand til Rejsen."

Med disse Ord gik den unge Ridder op i Borgen.

„Det kunde jo være," sagde han ved sig selv, „at jeg for dette Tog faar den Løn, jeg helst ønsker."

III.

Hos Vaabensmeden.

I Nærheden af Trefoldighedskirken i Roskilde laa et lille Hus. Det var som de fleste Huse den Gang bygget af Træ, med skraat Tag, ligeledes af Træ, der udvendig var tjæret; i Taget var nogle firkanterede Abninger, hvor igennem Dagslyset trængte ind; i ugunstigt Vejr lukkedes disse med en tynd, udspændt Blære, saaledes at der dog blev noget lyst i Stuen. Døren var i Gavlen og Huset var indvendig ved en Tvervæg delt i to Rum; det første benyttedes til Smedeværksted, det indvendige til Gæstestue og Soveværelse.

Her boede den gamle Baabensmed Bemund og hans skønne attenaarige Datter, Else.

Det var henad Aften. Smeden sad ved Jlden og arbejdede paa et Skjold. Længere tilbage i Stuen sad Else og syede paa et Bælte.

„Nu kan Hr. Dlus Mus faa sit Skjold, naar han vil,“ sagde Smeden.

„Og sit Bælte med,“ svarede Else.

„Naa, er det ogsaa særdigt?“ vedblev den Gamle og saa hen paa Datterens Arbejde, „det ser jo helt stadseligt ud.“

„Ridder Dlus kommer vel ogsaa i Aften,“ sagde Else. „Han plejer jo stundom at se ned til os.“

„Ja, det plejer han jo,“ svarede Smeden, og vedblev derpaa efter nogen Tøven: „Jeg tror ikke, at Uffe, din Fæstemand, synes godt om, at Hr. Dlus besøger os.“

„Hvad angaar det Uffe? — Han har ingen Grund til at være mistænksom, og mærker jeg, at han er det, bliver jeg alvorlig vred

paa ham. Hr. Oluf er altid ridderlig baade i Tale og Handling."

"Ja, jeg har nok lagt Mærke til, at Du med Velbehag lytter til hans Fortællinger om sine Krigstog og....."

"Men deri er dog ingen Synd," afbrød Else sin Fader.

"Nej, det siger jeg jo heller ikke," svarede Smeden.

Nu blev der banket paa Døren; Else aabnede den, og Thore Fisker, Vaabensmedens Nabo, traadte ind.

"Held være med Eder, Nabo," sagde den Indtrædende. "Hvorledes gaar det?"

"Som I ser, ret godt," svarede Smeden. "Else, hent et Krus Ol," sagde han til Datteren, og vedblev, idet han henvendte sig til Fiskeren: "Tag Plads her henne ved Ilden, Nabo. — Er der sket noget Nyt?"

"Na ja! Nyt sker der jo hver Dag, men spørgeligt Nyt er det. Nu har jo igen de Norskes Konge været her og brændt og plyn-

dret. J skal se, en skøn Nat kommer han ogsaa herved ad Roskildesfjorden og morer sig med at oplyse Byen med vore Guse."

"Na hvad," svarede Smeden, "J maler vist Kong Harald sortere end han egentlig er, og førend han vover sig herved, har Kong Svend nok givet ham en alvorlig Advarsel."

"Kong Svend? Jo pyt! — Nej, Kong Svend kan Jngenting gøre, fordi hans Folk ingen Tillid har til ham," sagde Fiskeren. "Det er knap et halvt Aar siden, at Svend plyndrede og hærjede ligesaa galt som Harald nu; flere Gange har han indtaget Landet og maattet flygte igen. Det Folk, han har brugt Baaben imod, maa først glemme det, før det hjælper sin forrige Fjende."

"Nej, J dømmes urigtig, Nabo. Kong Svend har altid været Jydernes Ven, og de har altid været ham hengiven og vil altid være rede til at hjælpe ham, naar han byder dem det."

"Det kan være J har Ret," sagde Fiske-

ren. „Mig kan det være ligegyldig, hvem der er Herre i Danmark, naar vi blot maa faa Lov til at passe vore Sykler i Ro og Fred.“

„Jeg tror ikke, I er vel til Mode idag, Nabo. Endnu er der da Ingen, der har gjort Eder Fortræd. I har maaaske ikke været hel- dig med Eders Fiskeri?“

„Na jo, det var Synd, hvis jeg vilde klage derover. Men jeg bliver altid i slet Lune, naar jeg hører, at en Mand som Kong Harald, der har Guld og Skatte nok, for at hævne sig paa Kong Svend, lader det gaa ud over hans Undersaatter, brænder og røver hos dem, der intet ondt har gjort ham.“

„Deri har I Ret,“ sagde Smeden. „Men I skal se, Kong Svend vil nok holde Harald borte fra vore Kyster, og han vil snart gøre sig ligesaa elsket af sit Folk, som hans Morbroder, den gamle Kong Knud var.“

„Maaske I faar Ret,“ svarede Fiskeren

og tømte Kruset. „Men nu maa jeg forlade
Eder....“

„Allerede? J er jo nylig kommen.“

„Ja, jeg maa affted. Farvel, Nabo.“

Da Fiskeren var gaaet, sagde Smeden:

„Han var i meget slet Lune idag; han
var vred haade paa den Ene og den Anden. Men
hvad er det, Else, jeg tror, Du sidder og fal-
der i Tanker ved at betragte det Bælte, Du
har syet?“

„Ja, jeg tænkte paa Hr. Oluf....“

„Igen paa Hr. Oluf!“ afbrød Faderen
hende leende.

„Dette Bælte skal nu følge ham paa hans
Krigstog, det skal maaste blive Vidne til hans
Død.“

„Det vil Uffe ikke sørge over,“ svarede
Smeden og lo.

„Tal ikke mere derom, Fader,“ sagde
Else alvorlig. „Uffe har ingen Grund til at
ønske Oluf Mus død.“

Der blev atter banket paa Døren og Oluf Mus traadte ind. Han hilste og smilede venlig til Else.

„Hvorledes gaar det med mit Skjold?“ sagde han til Baabensmeden.

„Det er færdigt,“ svarede den Gamle og holdt Skjoldet for Ilden, der spejlede sig i det.

„Ej, ej!“ udbrød Oluf Mus, „det skinner jo som Solen! Ja, naar jeg under Slaget holder det mod Solen, vil det skære mine Modstandere i Djnene.“

„Her er Eders Bælte, Hr. Oluf,“ sagde Jomfru Else.

Oluf Mus tog det og betragtede det længe.

„Hvor er det smukt!“ sagde han, „og det har I virket, Jomfru Else. Saa længe jeg bærer det, vil jeg altid tænke paa Eder, og som det skal Eders Billede følge mig paa Kamppladsen som en Valkyrie.“

„I forstaar altid at lægge Eders Ord

„Saa smukt, Hr. Ridder,“ sagde Else rødmende. „Det vil vel ikke vare lange, før J faar en Fæstemø, saa vil hendes Billede nok følge Eder, og J vil snart glemme, hvem der har syet dette Bælte.“

„Tro ikke det,“ svarede Oluf Mus alvorlig. „Endnu har jeg ikke set en Kvinde med saa milde, venlige Øjne, som J har, med et Haar saa langt og saa lyst, et Bryst saa hvælvet. . . .“

„J maa ikke tale saaledes til hende, Hr. Ridder,“ afbrød Smeden ham, „hun kan let blive stolt og glemme det Løfte, hun har givet Uffe.“

Else havde siddet rødmende, med Blikket sænket mod Gulvet; men ved den sidste Øttring hævede hun Hovedet og sagde i en bestemt Tone:

„Nej, det glemmer jeg aldrig!“

En Tavshed indtraadte. Smeden blev helt forbavset over denne sin Datters Til-

rettevisning, og en mørk Sky foer over Ridderens Ansigt.

Endelig brød Dlus Mus Tavsheden.

„Kunde J ikke have Lyst til at blive optaget blandt Dronning Gydas Jomfruer, Jomfru Else?“ spurgte han.

„Jo, det kunde jeg vel,“ svarede Else, „men jeg vil dog ikke forlade min Fader.“

„Jeg tror, J betragter det, at tjene Dronningen for det Samme, som at blive Nonne eller at rejse langt bort?“ sagde Dlus Mus og lo.

„Nej, det gør jeg ikke,“ svarede Else, „men naar jeg er borte, hvem skal da gaa og hygge om min Fader, hvem skal passe ham, naar han er syg, hvem skal sprede Mismodets Taager, naar de lejrer sig paa hans Bænde?“

„Det er nok, Jomfru Else; J behøver ikke at sige mere!“ afbrød Dlus Mus hende, „nu kan jeg godt forstaa Eder. J er Solen her; naar J er borte, vil denne Stue være

kold og mørk. — Skjoldet skal jeg siden lade hente," sagde han til Smeden, og vedblev, idet han vendte sig til Else: „Men det Bælte, I har syet, tager jeg straks med mig, saa er jeg sikker paa, jeg har det. — Jeg gaar! Alle Helgene beskytte Eder."

Kort efter at Oluf Mus var gaaet, traadte to Mænd ind i Stuen. Den Eine var Elses Fæstemand, Uffe, Erik Bjørnsens Bæbner; den Anden var Aslak, Skjalm Hvides Styrmand.

„Kom Oluf Mus herfra?" spurgte Uffe.

„Jeg tror Du blev bange for ham," bemærkede Aslak.

„Jo, han var her," svarede Baabensmeden, „jeg har lavet dette Skjold til ham."

„Og jeg har syet ham et Bælte," tilføjede Else.

Uffe lod, som om han ikke hørte, hvad Else sagde; han svarede ikke, men rynkede Panden.

„Nu skal vi rejse,“ sagde Uffe efter nogen Tavshed, og saa paa Else for at se, hvilket Indtryk denne Efterretning vilde gøre paa hende; men hun forandrede ikke en Mine i sit Ansyn.

„Hvorhen da?“ spurgte Smeden.

„Til Norge, for at saa Thorkel Gejsses Døttre tilbage,“ svarede Uffe.

„Erik Bjørnsen har lovet Thorkel Gejse at hente dem tilbage,“ sagde Aslak.

„Er han da sikker paa, at Harald vil udlevere dem?“ spurgte Smeden.

„Na ja, det gør Harald nok, naar Ridder Thorkel betaler ham godt derfor,“ svarede Aslak.

„Naar saa bare ikke Sørøverne tager Pengene fra Eder paa Vejen,“ bemærkede Smeden.

„Na, nej,“ sagde Aslak og lo, „de Mænd d Ridder Erik tager med, vil nok forstaa at passe paa Skatten, — ej sandt, Uffe?“

Uffe, der hidtil havde siddet i Tanker og stirret paa Jlden, hævede nu Hovedet.

„Jo,“ svarede han; „det kan vel lykkes Sørøverne at dræbe en af os, men om ogsaa de borede en Pil ind i mit Bryst, var der vel Ingen, der vilde sørge for det.“

Uffe sagde dette med svag, skælvende Stemme; han turde ikke se paa Else. Hun rødmede.

„Jeg tror Du er syg, Uffe,“ sagde hun.

„Han maa have haft et Drømmesyn paa Bejen,“ bemærkede Aslak.

Uffe svarede ikke.

„Han er stundom noget tungsindig,“ vedblev Aslak, „men det er snart forbi; imorgen vil de mørke Tanker nok henvejres af den friske, kolde Søvind, naar vi kommer ud i Kattegattet.“

„J skal altsaa rejse,“ sagde Smeden, „saa er det bedst, vi forinden tømmer et Bæger paa et heldigt Udfald af Eders Rejse. Lad os gaa herind.“

Smeden rejste sig op og gik ind i Stuen bag ved Værkstedet, fulgt af Aslak. Da Else vilde følge med, holdt Uffe hende tilbage.

„Hør lidt, Else,“ sagde han med skælvende Stemme, „har Du fortrudt det Løfte, Du en Gang gav mig?“

„Selv om jeg har fortrudt det, vil jeg dog ikke bryde det,“ svarede Else.

„Saaledes har Du aldrig svaret mig før, Else,“ sagde Uffe sørgmodig. „Det er siden Dlus Mus begyndte at komme hened til Eder, at Du har forandret Dig saaledes. Jeg véd det godt, han kommer næsten hver Dag, og Du synes vist meget bedre om hans Selskab, end om mit. Men han er ogsaa rigere end jeg, han er smukkere end jeg, han er en Mester i at tale, han kan sige Dig skønne Ord; han vil nok bringe Dig til at glemme det Løfte, Du gav mig, til at glemme mig, og til at glemme Dig selv, Else; men læg Mærke til, hvad jeg nu siger Dig,“ vedblev han og

lagde Bægt paa hvert Ord, „Du skal aldrig blive Ridder Bluffs Hustru!“

Inden Else fik Tid til at svare, var Uffe ude af Døren. Et flygtigt Smil foer over hendes ffønne Ansigt; hun tabte ikke et Djeblif sin Fatning. Efter at hun havde staaet et Djeblif tavs og tankesuld, gik hun ind til de to Andre.

„Hvor blev Uffe af?“ spurgte Baabenfmeden.

„Han gik, — han var syg,“ svarede Else rolig.

„Han er bleven saa underlig i den senere Tid,“ sagde Aslak. „Stundom kan han sidde hele Timer og gruble, med Hovedet sænket mod Bryftet og Hænderne foldede i Skødet. En Sorg maa tynges paa hans Hjerte, men hvad det er, véd Ingen.“

„Det vil vel ikke vare længe, førend han forandrer sig,“ svarede Else.

Der blev ikke talt mere om Uffe. Efter

at den gamle Bemund og Aslak flere Gange
havde tømt deres Bægere, skiltes de.

Næste Dags Morgen sejlede Erik Bjørn-
sen tilligemed Uffe, Aslak og flere af sine Hus-
karle til Norge.

IV.

Et Bryllup.

Tre Maanedes var henrundne.

Ridder Niels Knudsen var ved Jomfru Inges og den gamle Kones omhyggelige Om-
sorg og Pleje hurtig kommen til Kræfter igen.

Torkel Gejse havde taget en anden Gaard i Besiddelse. Mod at betale en stor Løsesum til Kong Harald havde Erik Bjørnsen bragt ham hans Døttre tilbage.

Tiden til Niels Knudsens og Jomfru Dotes Bryllup blev fastsat. Torkel Gejse og Niels Knudsen sendte Bud til alle deres Venner og Frænder og bad dem overvære Bryllupshøjtideligheden. Til den fastsatte Tid

samledes Torfel Gejsses Gæster hos ham, og Niels Knudsen samlede sine Gæster hos sig. Da alle de Indbudne var komne, drog Niels Knudsen med sit Følge, der bestod af baade Mænd og Kvinder, til Torfel Gejsses Gaard. Derfra gik man i Optog til Kirken; først Musikanterne, der spillede paa Horn, Piber, Giger og Pauker; derefter kom Brudgommen og Bruden i prægtige Brudedragter; Dote havde en lyseblaa Kjole af kostbart Tøj og paa Hovedet et langt, hvidt Brudelin, der naaede ned til Jorden. Efter dem kom først Torfel Gejse og Niels Knudsens nærmeste mandlige Slægtninge og saa de øvrige mandlige og kvindelige Gæster.

Da Nielsen i Kirken var forbi, drog man tilbage til Torfel Gejsses Gaard i samme Orden.

Om Aftenen tog man Plads i Hallen, der var indpyntet efter Datidens Smag. Paa Gulvet var strøet Halm, og paa Bænkene var lagt bløde Hynder. Paa den ene Langbænk

fad Torfel Gejse i Midten paa Højsædet og paa begge Sider af ham sad hans mandlige Gæster; paa den anden Langbænk sad Niels Knudsen ligeoverfor Ridder Torfel med sine mandlige Gæster; paa Tværbænken sad alle Kvinderne med Bruden i Midten.

Dag ved Gæsterne stod Kærtsevændene og holdt Lys. Nogle af Torfel Gejsses kvindelige Tjenestetjende gik om med Vand til Gæsterne, hvori de skulde vaske deres Hænder før Maaltidet. Derefter rejste Torfel Gejse sig op og nedbad Jomfru Mariæ Beskyttelse over det unge Par; flere Skaaler fulgte herefter; Hornene gik lystig om og mange Løfter blev aflagte ved denne Lejlighed.

Da man havde spist og drukket tæt, brød man op. Gæsterne fulgte Brudeparret til deres Soveværelse og gik derpaa selv til de dem anviste Sovesteder.

Næste Dag begyndte man igen. Man mørede sig ved Jagt, Kapriden o. s. v., og om Aftenen samlede man i Hallen, Hornene gik

atter om, og det ansaas for en Vre at kunde drikke meget.

De, der havde Lyst til at danse, samlede sig, holdt hinanden i Hænderne og dannede en Kæde; man dansede efter Sang; en af Mændene var Forsanger og de Andre istemmede Omkvædet.

Saaledes som Bryllupsfesten her er skildret, blev den fortsat i flere Dage.

Bed Juletid i Magnus den Godes sidste Regeringsaar gav Torkel Gejse et stort Gæstebud. Blandt Gæsterne var her Erik Bjørnsen. Det var en livsglad Ungerøvend, altid munter, kæf og foroven; man kunde sige om ham, at han tænkte paa Jngenting; men da han ved Julegildet traf sammen med Astrid, Torkel Gejsses Datter, saa tænkte han kun paa én Ting, og det var paa hende. Han fandt hende saa smuk, saa klog og saa god; da han

havde set hende én Gang, saa var hun altid i hans Tanker; hendes Billed fulgte ham overalt, enten han vandrede ene gennem Lunden eller han i Slaget stod lige overfor sine Fjender.

Bed dette Julégilde var det første Gang, han saa hende; men efter den Tid kom han ofte, og hun blev altid glad, naar han kom, var altid mild og venlig. Ofte sad de To og spillede Tavlbædt, ofte vandrede de i Nøddelunden, og de Timer, Erik Bjørnsen tilbragte sammen med hende, blev ham uforglemmelige Minder.

Men da han en anden Gang gæstede Torfel Gejsses Gaard, fandt han pludselig Astrid saa forandret; hun var nu kold og tilbageholden og søgte stedse at undgaa ham. De vekslede ikke mange Ord, Erik Bjørnsen red snart tilbage, og nu var Sorgen hans Følgesvend. Han elskede Astrid, men Ingen vidste det, og han lovede sig selv, hverken at fortælle det til hende eller nogen Anden. Han

havde troet, at hun kunde blive hans Hustru, men nu indsaa han, at det var umuligt.

Han kom ikke oftere hos Torkel Gejse; han var munter som altid, og Ingen havde Aelsee om den Sorg, der thyngede paa hans Hjerte.

Da han kom til Kundskab om, at Kong Harald havde bortført Astrid og hendes Søster, var han straks rede til at vove Alt for at bringe dem tilbage til deres Fader. Men det var med blandede Følelser, han begav sig paa Rejsen: Glæden over, at hvis Astrid blev udfriet af sit Fangeskab, saa var det ham, hun kunde takke for sin Frihed, og Frygt for, at der skulde være skét hende nogen Overlast.

Var hun lige saa ren og uskyldig, som da han første Gang saa hende, og var hun lige saa venlig imod ham som den Gang, saa vilde han bede hende om at blive hans Hustru, og det var hans Haab paa Rejsen til Norge, at det maatte være saaledes.

Men han blev skuffet. Vel havde man

intet Ondt tilføjet dem, vel viste Astrid Glæde over atter at blive løst ud af Trældommen, men det var ligesom denne Glæde var blandet med Sorg over, at det var ham, hun skulde takke derfor. Paa Hjemrejsen talede de kun faa Ord sammen.

Nu stod det klart for Erik Bjørnsen, at Astrid ikke elskede ham; han indsaa, at hvis han nu begærede hende til Hustru, og hun samtykkede deri, gjorde hun det kun, fordi hun var kommen i Gæld til ham.

Han tav derfor stille og Ingen anede hans Sorg. Paa Hjemvejen var han tilsyneladende munter og glad som altid.

Det var den tredje Dag, og Bryllupsgildet varede endnu. Nogle af Gæsterne var redne paa Jagt.

Inde i Stuen sad Kongens Brodersøn Asmund og spillede Tablbrædt med Astrid.

Længere henne i Stuen sad Torfel Gejse, Erik Bjørnsen og flere andre Riddere og talte sammen.

Erik Bjørnsen deltog dog ikke meget i Samtalen. Han sad tavst og stirrede paa de to Spillende. Han saa hvor glad Astrid lo, naar Asmund talte, og Samtalen mellem dem gik saa livlig og let, som da han selv første Gang spillede Tavlbædt med hende.

„Det er Skade, at der kun kan spille To sammen,“ sagde en Ridder til Erik Bjørnsen, „ellers vilde J vist gjerne være med der. J hører slet ikke, hvad vi taler om, men sidder og tømmer det ene Bæger efter det andet, saa det vil ikke vare længe, før J falder ned under Bordet.“

„Sidder Erik Bjørnsen ikke fast?“ raabte Asmund og lo, og de Andre lo atter.

Erik Bjørnsen rejste sig forbitret.

„Det er muligt, at J i dette Øjeblik sidder fastere end jeg,“ svarede han, „men

har J Lyst, kan vi jo prøve, hvem af os To der kan staa uden at falde."

"Det kan vi godt," sagde Asmund, "men det haster vel ikke?"

Erif Bjørnsen svarede ikke, men gik ud af Stuen.

"Nu er han drukken," sagde Asmund, "saa bliver han hidsig."

Erif Bjørnsen sadlede sin Hest og red ind i Skoven, hvor han traf sammen med Jagt-følget.

Om Aftenen sagde han til Torfel Gejse:

"Smorgen tidlig drager jeg hjem."

"Ja, jeg har lagt Mærke til, at J ikke befinder Eder godt her," svarede Torfel Gejse.

"Vel er J som altid munter, naar J er sammen med os Andre; men jeg har flere Gange set Eder sidde i dybe Tanker, naar J troede Eder ene. J er maaske bleven trolovet og længes nu efter at komme hjem til Eders Fæstemø."

"Nej, det er jeg ikke."

„Men hvad er det da, I sørger over? — Dog, jeg har jo ingen Ret til at udforske Eders Hemmeligheder,“ vedblev Ridder Torkel, „men jeg vil nødig have, at I skal gaa uglad herfra. I har gjort mig en stor Tjeneste, — naar skal jeg ret kunde belønne Eder derfor?“

„Maaske kan I gøre det nu?“

„Saa sig da frem!“

„Nej, lad det vente!“

„Vente!“ gentog Torkel Gejse, „hvorfor udsætte, hvad der kan gøres straks. Maaske det siden er for silde.“

„Ja, I har Ret,“ sagde Erik Bjørnsen med dæmpet Stemme, „saa er det maaske for silde, — men,“ tilføiede han med Eftertryk, „derfor maa Skæbnen raade. — Ridder Torkel, vi taler ikke mere derom, — imorgen drager jeg hjem.“

„Naa, jeg vil ikke overtale Eder til at blive; vil I bort imorgen, saa følger jeg Eder paa Vej.“

Bryllupsgildet var til Ende, alle Gæsterne var dragne bort og Niels Knudsen stod nu i Begreb med at føre sin unge Hustru hjem til sin Gaard.

Fru Dote sad rejseklædt i Fruerstuen og talte med Astrid.

„Du er vel ikke bedrøvet, min Søster, fordi jeg nu maa forlade Dig?“ sagde Fru Dote.

„Bedrøvet?“ gentog Jomfru Astrid, „nej, hvorfor skulde jeg være det? Jeg véd jo, Du faar det godt; vi er jo ikke saa langt fra hinanden. Vel vil jeg savne Dig, Stuen vil forekomme mig tom; men med Tiden vil jeg vel ogsaa vænne mig dertil.“

„Det siger Du saa underligt, min Søster, — hvad mener Du?“

„Na, det er Jøtet,“ svarede Astrid med svag Stemme.

„Jo, jeg kan se det paa Dig, Astrid! Du skjuler Noget for mig. Sig mig, hvad det er. Det er tungt nok for mig at forlade

Dig; men skal jeg saa drage bort med den Bished, at Du ikke er lykkelig, at Du har en Hemmelighed, som Du skjuler for mig, da vil Affkeden være mig dobbelt tung.“

„Ja, det er, som Du siger,“ hviskede Astrid, „jeg har en Hemmelighed; men den har jeg gæmt saa længe, — lad mig kun beholde den for mig selv.“

„Nej,“ udbrød Fru Dote, „det er ikke Ret. Jeg har aldrig skjult Noget for Dig, og jeg drager ikke herfra, før Du har sagt mig, hvad der tynger paa dit Hjerte.“

„Saa hør da. Der kom en Gang en ung Ridder hertil; han var saa smuk, saa ædel og saa god, syntes jeg; han talte saa fagre D.d. Mangen lun Sommerkvæld vandrede vi To i Lunden, og han fortalte saa mange smukke Eventyr. Han bad ikke om mit Hjerte, men jeg gav ham det dog; jeg tror, han mærkede, at jeg elskede ham, men han brød sig ikke derom. I Stedet for, at jeg før søgte ham, maatte jeg nu fly ham, — det

mærkede han ogsaa, — saa kom han kun
 fjælden, og naar han kom, saa talte vi kun
 lidt sammen. — Nu kender Du mit Hjertes
 Hemmelighed."

„Men om hvem taler Du, min Søster?"

„Navnet kan jo være det Samme", svarede
 Astrid.

„Min stakkels Søster," sagde Fru Dote
 og slog sin Arm og Søsterens Hals, „hvad
 kan jeg gøre for Dig?"

„Intet!" svarede Astrid. „Sig ikke til
 Noget, hvad jeg har sagt Dig. Nu maa vi
 skilles, — den hellige Jomfru være med Dig!"

Hun kysede Søsteren og løb ud af
 Døren.

V.

Dronning Gyda.

Det var en tidlig Sommermorgen. Himlen var skyfri og klar, ikke en Vind rørte sig.

I Rosengaarden i Kong Svends Borg vandrede Dronning Gyda ene omkring mellem Blomsterne. Morgenens var saa skøn og stille, man hørte kun Fuglenes Sang.

Bludselig hørte hun Nogen komme. Det var Ridder Skjalm Hvide.

„Er det Eder, min ædle Dronning, der saa tidlig vandrer om saa ene her i Rosengaarden?“ sagde han, og blottede ærbødig sit Hoved for hende.

„Ja,“ svarede Dronningen, „oppe paa

mit Bærelse hørte jeg den lille Nattergal flaa sine Triller herneude; de løb saa loffende. Jeg gik ud paa Svalen. Alt var saa skønt, saa friskt og saa stille; Roserne duftede op til mig. Solen, der nys var staaet op, spejlede sig hist nede i Fjorden. Denne Morgen forekom mig saa dejlig, jeg maatte her ned, for ret at nyde den."

"Og saa kommer jeg og forstyrrer Eder i Eders Betragtninger over Naturens Skønhed," sagde Skjalm Hvide.

"Nej, Hr. Ridder, det var godt I kom," svarede Dronningen. "Vel er her saa skønt som ingeninde før, men jeg kender hver Plet her i Haven, og disse Blomster har jeg set hver Dag; jeg har set, hvorledes de fra smaa grønne Knopper er sprungne ud til store, skønne Roser. Har I Lyst, saa kan vi ride ind i Lunden."

"Som I befaler, min ædle Dronning; det skal være mig en Glæde at ledsage Eder."

„Jeg takker Eder, Hr. Ridder! Vil I sørge for Heste, saa gaar jeg op og gør mig i Stand til at følge Eder, og jeg skal straks være tilbage.“

„Som I ønsker!“

Dronning Gyda gik op, og Skjalm Hvide gik hen i Stalden og fremtog to Heste. Dronningen kom hurtig tilbage, og lidt efter red de ud af Borgen og tog Vejen til Skoven.

Da de kom til et Sted, hvor Vejen delte sig i to Stier, sagde Dronningen til sin Ledsager:

„Nu følger I denne Sti, saa følger jeg den anden, lad os da se, hvem der kommer først, hvor de atter støder sammen.“

„Min høje Dronning,“ svarede Skjalm Hvide, „tør jeg ogsaa lade Eder ride alene gennem Skoven?“

„Ej, hvad skulde I frygte for? Ser I ikke hvor rolig min Hest gaar, og desuden er denne Sti jo saa kort; vi vil snart møde

hinanden igen, og saa følges vi ad tilbage til Borgen."

„Naar J endelig vil, saa lad det ske, som J ønsker,“ sagde Skjalm Hvide. „Jeg skal nok møde Eder, før J kommer til Maalet.“

„Lad os nu se,“ svarede Dronningen leende, vendte sin Hest og red hurtig ned ad Stien.

Skjalm Hvide sporede sin Hest og foer afsted som en Vind.

Da Dronningen var kommen et Stykke henad Stien, snublede hendes Hest over en fældet Træstamme, der laa over Bejen. Hun faldt af Hesten, der hurtig rejste sig igen og foer afsted i fuld Galop.

En Mand traadte hurtig ud fra Buskene; det var Torlejf, Kongens Sanger.

Dronningen var daanet. Torlejf tog sin Kappe af og bredte den over hende. Lidt efter aabnede hun Øjnene.

„Edle Dronning!“ sagde Torlejf. „J

har vel ikke stødt Eder ved Faldet? Hvor J er bleg, — J ryster endnu!”

„Nej, det er Jntet!” hvistede Dronningen, „jeg blev kun forstræffet, da Hesten stejlede. Ridder Skjalm Hvide maa straks være her.”

„Himlen være lovet, at J ikke kom til Skade. — Der kommer Skjalm Hvide; han har Eders Hest med.”

Straks efter standsede Skjalm Hvide ved dem. Han sprang af Hesten og lod Sangeren holde dem begge.

„Hvad er der skét, ædle Dronning?” spurgte han, „J er da uden Fare?”

„Ja, vær kun uden Frygt,” svarede Gyda, „nu er Alt godt igen.”

„Der kan J se,” vedblev Skjalm Hvide, „jeg burde ikke have ladet Eder ride alene paa denne ujævne Sti.”

„Nu maa J ikke skændte paa mig,” sagde Dronningen med et Smil, „jeg har faaet Straf nok for min Dristighed i Skræffen. En anden Gang skal jeg bedre lyde Eders Raad.”

„Ja, Gud ske Tak, at I slap med Skræften,“ svarede Skjalm Hvide. „I kan vel nok taale at ride tilbage, — eller foretrækker I at gaa?“

„Nej, jeg har Intet lidt. Vil I hjælpe mig op paa Hesten?“

Da Dronningen atter var kommen til Hest, red de tilbage.

Torleif Sanger fulgte et Stykke bag efter; men lidt efter lidt lod Dronningen sin Hest løbe stærkere, og de Ridende forsvandt snart for hans Blik.

„Kong Svends Sanger er ogsaa en Morgenmand,“ sagde Skjalm Hvide, „han staar op med Fuglene.“

„Ja, han vandrer helst ene der ude i Lunden,“ svarede Dronningen. „Han er ligesom en Fugl, der flager omkring fra Sted til Sted. — Nu er vi atter hjemme,“ vedblev hun, da de red ind i Borggaarden. „Tak, Hr. Ridder, fordi I fulgte mig.“

„Min høje Dronning,“ svarede Skjalm

Hvide, „det er mig altid en Glæde at kunde være Eder til Tjeneste. Men dette Ridt kunde let være bleven farligt.“

„Farligt?“ gentog Dronningen; „nu kan jeg ikke tænke derpaa uden at le. Naar man har overvundet en Fare, er det altid en Glæde at tænke derpaa.“

Skjalm Hvide lo ved Dronningens Bemærkning, men svarede ikke. Han sprang af Hesten og hjalp derpaa Dronningen ned. Dronning Gyda gik op paa Borgen; Skjalm Hvide overgav Hestene til en af Trællene. —

To Timer senere, da Dronning Gyda sad i Fruerstuen med sine Jomfruer, traadte Svend Estridsen ind i fuld Rustning.

„Nu maa jeg forlade Dig, min Gyda,“ sagde han.

„Hvorfor det?“ spurgte Dronningen.

„Jeg har faaet det Bud, at Kong Harald har plyndret paa Kysterne af Sjælland, Fyn og Falster, og han har afbrændt Hedeby, der just nu havde hævet sig op til en stor Han-

delsstad og blomstrede mere end nogenfinde før. Jeg tænker, jeg kan møde ham paa Hjemrejsen, saa skal han staa til Ansvar for, hvad han har gjort. Nordmændene skal ikke haane os, og vi skal vise, at vi tør møde dem, selv om vi kommer noget senere, end det var bestemt. Det er det at røve Kalv og Kid og Folks Kostbarheder, hvor der Ingen er, der sætter sig til Modværge."

"Hvor naar ser jeg Eder saa igen?" spurgte Dronningen.

"Det véd jeg ikke," svarede Kong Svend, "derfor maa Tilfældet raade. Men jeg maa bort, — der er ingen Tid at spille."

Kong Svend tog Afsted med sin Dronning og gik derpaa hurtig ud af Stuen.

VI.

Paa Søen.

Der havde været berammet et Møde ved Gøtaelven mellem de to Konger, for enten ved Forlig eller ved Baabenlykken at gøre Ende paa deres Uenighed. Da Harald mødte til den fastsatte Tid var Svend endnu i Sjælland.

Da Kong Harald saa, at hans Modstander ikke kom, sendte han den største Del af sin Hær hjem igen, og med Resten, der talte Norges bedste Mænd i sine Rækker, sejlede han, uden at møde Modstand, langs Jyllands Østkyst, hvor han hærjede helt ned til Hedeby (Slesvig), hvilken blomstrende Handelsstad han indtog og plyndrede. Han afbrændte ligeledes

Kirken i Aarhus. Med trefindsthye Skibe, rigt ladede med Bytte, sejlede han den samme Vej tilbage forbi Skagen.

Men her slog Binden om, og Kong Harald med hele sin Flaade maatte ty ind under Læsp, og laa der hele Natten.

Svend havde imidlertid nu samlet hele sin Hær, og stak i Søen med en Flaade, der var mere end dobbelt saa stor som Haralds, for at affkære sin Modstander Tilbagevejen.

Lidlig den næste Morgen havde en tæt Taage lagt sig over Havet, og da Solen begyndte at sfinne, syntes Kong Haralds Mænd at se en hel Mængde smaa Blus lyse paa den anden Kant af Havet.

Det blev sagt til Kong Harald.

„Klart Dæk! Grib Alle til Værerne!“ raabte han, da han saa det; „det er den danske Flaade, der kommer sejlende. Taagen er lettet der, hvor de er, og Solen sfinner nu paa deres Skibes forgyldte Dragehoveder.“

De Danske havde opdaget deres Fjender

og roede nu saa stærkt de kunde. Nordmændene indsaa godt, at de Intet vilde kunde udrette mod en saa stor Overmagt, og greb godt fat paa Rarerne. Men de norske Skibe, der var svært ladede og gennemtrukne af Vandet, kunde dog ikke komme hurtig nok afsted, saa de danske Skibe halede stærkt ind paa dem.

Kong Svend holdt sig bagved Flaaden for at holde Skibene samlede og fordi han vidste, at Nordmændene ikke kunde gøre hans Flaade nogen Skade. Havde Kong Haralds Magt været større, saa kunde man ogsaa være sikker paa at finde Kong Svends Skib forrest i Rækken.

Kong Harald sejlede ogsaa bagved sin Flaade.

„Lad os kaste noget Gods, der kan flyde paa Vandet, overbord,“ sagde Harald til sine Mænd, „og Klæderne binder vi til Kor og Stænger; maaske vi kan saa de Danske til at gaa i Fælden.“

Han tog ikke fejl heri.

Det var smult Vandet den Dag, og Alt, hvad de Norske kastede overbord, drev med Strømmen de Danske imøde. Da de Danske, der var forrest, saa en Del af det Gods og de mange Kostbarheder, Harald havde røvet fra dem, flyde paa Vandet, gav de Slip paa Mærkerne og begyndte at fiske det op. De mente, det var bedre at tage, hvad der saaledes kom dem imøde, end hvad der laa fast i Nordmændenes Skibe.

Harald skyndede paa sine Folk, og de vandt derved et kort Forspring.

Men et Djeblif efter begyndte Forspølgelsen igen. Kong Svend kom til.

„Hvi lader I Eder paa denne Maade føre bag Lyset!“ raabte han til de Danske. „Det vil jo være en Skam, at lade en saadan Flaade undkomme for en ussel Bindings Skyld. Tænk paa, hvorledes de har haanet Eder! I hør hævne Eder paa dem for de Mænd, de har sældet, og for alt det Gods, de har røvet fra Eder, og næppe kommer vi

dem saaledes mer paa Raffen, hvis vi lader dem slippe bort nu. Vi bør hævne os paa dem for al den Bancere, de har tilføjet os. Grib atter rask fat paa Marerne; denne Gang skal Kong Harald ikke slippe for saa godt Køb."

"Lad os flynde os!" raabte Asmund, "at vi kan komme op paa Fjendens Skibe, saa skal vi snart gøre klart Dæk!"

Han sprang op paa Forstavnen af sit Skib. En Pil fløj lige forbi hans Kind.

Asmund lo og gik ned i Skibet.

"Hvem mon der sendte mig den?" sagde han. "Her er nok farligt at staa, hvis de har en dulg Bueskytte."

Danskerne kom atter nærmere ind paa Nordmændene.

"Vi undslipper ikke," sagde en af Kong Haralds Mænd til ham, "vore Skibe er for tunge."

"Lad os kaste Alt, hvad der tynger paa Skibene, overbord," sagde Harald.

Alle Lejnetsmidler, Malt, Hvede, Kød,

Ul o. s. v., blev nu kastet overbord, men det hjalp ikke.

„Denne Gang faar de ikke megen Glæde af deres Bytte,“ sagde Asmund, „det meste af det ligger allerede paa Havets Bund.“

„Nu har de Danske snart naaet os,“ sagde Skjalg Erlingsen til Kong Harald.

„Jeg véd endnu et Middel,“ svarede Harald, „men det er sikkert.“

„Hvad mener I?“

„Vi kaster ogsaa Fangerne overbord.“

Skjalg Erlingsen rystede paa Hovedet og smilede.

„Det hjælper ikke,“ svarede han.

„Jeg kender Svend Estridsen,“ vedblev Harald. „Han er saa blødhjertet som en Kvinde. Naar vi binder Fangerne fast til Lømmer og Lønder og kaster dem i Søen, vil Svend selv hyde sine Folk at redde dem. Han vil ikke kunde taale at se sine Landsmænd finde Døden i Bølgerne.“

Harald gav derpaa sine Folk Befaling

til at binde nogle Fanger til Tømmer, saa de ikke kunde synke, naar de blev kastet i Søen, og lidt efter saa Danskerne en halv Snes Mennesker flyde paa Vandet.

„Nu har de ogsaa for mange Mennesker ombord,“ sagde Asmund og lo; „det er derfor, de heller ingen Brug har for Fødemidlerne.“

Svend Estridsen holdt sig atter bagved sin Flaade, og havde endnu ikke set Kong Haralds Handling.

Asmund førte det Skib, der sejlede forrest, og han tog ingen Hensyn til Krigsfangerne, der flød paa Vandet.

„Det Middel hjælper ikke saa godt, som I troede, Kong Harald,“ sagde Skjalg Ertingsen, „de Danske rører ikke Fangerne.“

„Vi faar se til,“ svarede Harald.

Han tog derpaa selv en ung Kvinde, som han havde taget med fra Slesvig, bandt hende til et Stykke Træ og kastede hende overbord.

Hun forsvandt i Bølgerne, men kom straks efter op paa Dverfladen og flød hen imod den danske Flaade.

Hendes Fader var ogsaa som Fange ombord paa Haralds Skib. Da han saa sin Datter blive kastet i Søen, sprang han hurtigt ud efter hende og svømmede hen imod de danske Skibe. Men han var gammel og svag, og før han havde naaet den danske Flaade, svigtede Kræfterne ham; han sank, og Bølgerne lukkede sig over ham.

Kong Harald lod kaste flere Fanger ud.

Da nu Kong Svend kom til og saa de mange Mennesker flyde paa Vandet, befalede han straks sine Folk at standse Forsølgelsen og redde deres Landsmænd.

„Skal vi nu standse,“ udbrød Asmund, „saa bliver vort Bytte ikke stort!“

„Saa maa det være Guds Villie,“ svarede Svend.

Den Første, Kong Svend selv reddede,

var den unge Kvinde, Harald havde kastet i Spen.

„Hvor hun er smuk!“ udbrød Svend.
 „Aldrig vilde jeg lade denne unge Kvinde blive Bølgernes Rov; lad saa kun den norske Flaade slippe denne Gang, vi tales vel nok ved senere.“

Han tog sin Kappe af og bredte den over hende.

Inden de Danske havde faaet alle Fangerne reddede, havde den norske Flaade faaet et saa stort Forspring, at der ikke længer kunde være Tale om at indhente den.

„Nu kan vi gjerne vende om igen, Morbroder!“ raabte Asmund over til Kong Svend.

Svend maatte indrømme, at han havde Ret, og lod Flaaden sejle tilbage.

Den unge Kvinde, der havde siddet tavst og skjult sit Ansigt i sine Hænder, foer nu pludselig op og saa sig omkring med et vilbt Blik, og før Noget kunde forhindre det, sprang hun i Spen igen.

En af Kong Svends Mænd sprang ud efter hende og fik hende atter op paa Skibet.

Svend lagde sig paa Knæ ved Eiden af hende.

„Hvorfor vil Du fly mig?“ sagde han venligt til hende, og strøg det lange mørke Haar bort fra hendes Ansigt. „Her har Du jo intet Ondt at frygte.“

„Hvorfor lod J mig ikke dø sammen med min Fader?“ sagde hun med svag, skælvende Stemme.

„Du er altfor smuk og altfor ung til at dø,“ svarede Svend. „Du skal følge med til min Gaard, — Du skal være Dronning Gydas Lærne. Hvad hedder Du?“

„J kan kalde mig Thora,“ hviskede hun. Kong Svend rejste sig.

Skjalm Hvide, Asmund og Aslaf var med deres Skibe ilet forud og havde indesluttet syv norske Skibe med Bønder fra Bigen. Asmund vilde have, at man skulde tage dem alle til Fange.

„J har os i Eders Magt, Kong Svend,“ sagde en af de Norstes Førere. „Dg vi kan ikke fortænke Eder i, at J lader os undgælde for hvad Dndt Kong Harald har gjort Eder; men vil J give os Fred, saa vil vi betale saa mange Løsepenge, som J vil forlange.“

„Drag kun bort,“ svarede Kong Svend, „er den større Del af Flaaden sluppen bort fra mig, saa finder jeg det usfelt at hævne mig paa disse saa Folt, der selv overgiver sig til min Barmhertighed. Drag altsaa kun hjem i Fred.“

„Kong Harald og hans Mænd har god Grund til at gøre sig lystige over os,“ sagde Asmund ærgerlig. Han vendte sit Skib og sejlede hjemad, fulgt af hele den øvrige Flaade.

VII.

Thora.

Som Kong Svend havde lovet Thora, da han havde reddet hende fra at blive et Bytte for Bølgerne, blev hun optaget blandt Dronning Gydas Jomfruer. Hun vilde nu, da hendes Fader var druknet, ellers have staaet ene, uden Venner og Frænder.

Siden Thora var kommen i Dronningens Tjeneste, havde hun været tavs og alvorlig, og man saa sjælden et Smil paa hendes Læber.

Hun vandt ikke sin Dronnings Gunst og fik heller ingen Veninder blandt de andre Jomfruer.

Hun havde én Ven, det vidste hun, og det var Kong Svend selv. Naar hun sad ved hans Side og fortalte ham om sin Fortid, og han fortalte hende om sine Krigstog og Rejser i fremmede Lande, saa kom der Liv i hendes skønne, mørke Dine, og hendes blege Kinder farvedes med en svag Rødme.

Hun havde ogsaa en anden Ven, men det vidste hun ikke; det var Torleiff, Kongens Sanger. —

Dronning Gyda sad i Fruerstuen mellem sine Jomfruer; bagved Dronningens Stol stod Torleiff.

„J er saa tavøs, Torleiff,“ sagde Dronningen smilende, „J befinder Eder vist ikke godt mellem alle vi Kvinder.“

„Min høje Dronning,“ svarede den unge Sanger, „jeg vil altid betragte det som en Lykke at turde være i Eders Nærhed.“

„Ja, jeg véd J er mig hengiven,“ vedblev Dronningen. „J har flere Gange været

min Ridder, og er altid til Stede, naar I kan være mig til Tjeneste."

"Edle Dronning! jeg fortjener ikke al den Ros."

"J vil have, at jeg skal minde Eder om de enkelte Begivenheder," sagde Dronning Gyda og lo. "J kan da ikke allerede have glemt den sidste, da Hesten faldt med mig og I kom til...."

"Og kastede min Kappe over Eder," afbrød Torleif Dronningen med et Smil; "det vil I da ikke kalde for nogen Heltegerning?"

Dronningen saa smilende paa ham.

"J er meget paastaelig, Torleif," sagde hun. "Mangen Gang, naar Sorgen har tynget paa mit Sind, naar Hjertet har været uroligt, har I bragt mig Lindring og Trøst, naar I har sunget Eders smukke Sange for mig, — det vil I vel ikke nægte? — Nu tier I! — det vidste jeg! — Men det er længe siden, I har sunget for os; har I nogle nye Sange, saa maa I synge en nu."

Torleif bukkede og sang:

Ung Thorvald vandred' i Lunden om,
 Hans Sind var saa let og frit hans Hjerte,
 Hans Tanke var dristig, hans Fod var rap,
 Han kendte ikke til Sorg og Smerte, —
 Og Fuglene synger.

Ung Thorvald vandred' fra Sted til Sted,
 Hel kæt han sang sine muntre Sange;
 De skønne Møer glad lytted dertil,
 Men Ingen kunde hans Hjerte fange, —
 Og Fuglene synger.

Ung Thorvald mødte skøn Signelil,
 Nu maatte sin Hjertefred han miste;
 Han tænkte paa hende i Gry og Kvæld;
 Hvad Hjertet led, var Ingen, der vidste, —
 Og Fuglene synger.

„Ej, ej,“ sagde Dronningen smilende, da
 Torleif havde endt sin Sang, „det var en
 Kærlighedsvisse, som J aldrig har sunget før.
 Jeg har vist ikke taget fejl, — J er elskovs-
 syg, Torleif, og den Visse har J digtet om
 Eder selv.“

„Edle Dronning,“ svarede Torleiff alvorlig, „tillad mig at gaa.“

„Gaa, Torleiff,“ svarede Gyda, „nu har J røbet Eders Hemmelighed.“

Torleiff kastede sin Kappe over sig og gik ned til Fjorden. Han satte sig paa en Sten, og her sad han og stirrede tankesuld ud i Vandet til Solen var gaaet ned.

Thore Fisker gik nede ved Fjorden. Da han saa Sangeren sidde der paa Stenen, standfede han bag ved ham, uden at blive bemærket.

Fiskeren gav sig til at le. Torleiff foer op og saa sig om.

„J sidder her ligesom J tænkte paa at styrte Eder ud i Bølgerne,“ sagde Fiskeren. „Eller J venter maaske paa, at Havfruen skal komme op til Eder.“

Torleiff smilede ved Fiskerens Bemærkning og gik tilbage til Borgen. Han vandrede gennem Rosengaarden og satte sig paa en Bænk paa et affides Sted.

Lidt efter saa han en Kvinde komme gaaende gennem Havens Gange.

Han rejste sig op og gik hende imøde.

„Er det Eder, Jomfru Thora!“ raabte han. „Hvad fører Eder herved i denne Aften?“

„Min Længsel efter at være ene,“ svarede Thora.

„Vil I dermed sige, at jeg nu ogsaa skal forlade Eder?“

„Det behøver jeg vist ikke at bede Eder om,“ svarede Thora og smilede bittert, „J har jo hidtil, ligesom de Andre, stedse undgaaet mig.“

„Denne Bebrejdelse fortjener jeg ikke af Eder, Jomfru Thora,“ svarede Torleff med en Barme, der forundrede hende. „Men jeg har altid fundet Eder saa alvorlig og sørgmodig, at jeg ikke har dovet at tale til Eder; jeg saa, at I ikke var lykkelig, men jeg havde ikke Mod til at trøste Eder.“

„Nej, jeg kan ikke være lykkelig her,“

svarede Thora alvorlig. „Fra mit Hjem, hvor jeg kun havde min Fader — ingen Søfscende og ingen Frænder, — slæbte Nordmændene ham og mig bort som Fanger; min Fader ligger nu som Lig paa Havets Bund; jeg gaar her mellem fremmede Menneſker; Ingen bryder ſig om mig, Ingen vil ſige mig et trøſtende Ord; den Eneste, der engang imellem ſøger at gøre mig Dpholdet her lettere, er Kong Svend ſelv.“

„J har en anden Ven, Jomfru Thora,“ ſagde Torleif; „han er mere tavs og tilbageholden, men ogsaa mere hengiven og trofaſt, end Kong Svend.“

„Hvem mener J?“

„Mig ſelv!“

„Eder ſelv!“ gentog Thora overraſket. „J Sandhed, det har jeg aldrig tænkt.“

„Sæt Eder herved ved min Side,“ vedblev Torleif, og ſlog ſin Arm om hendes Liv, „og hør, hvad jeg vil ſige Eder. Da jeg digtede den Viſe, jeg før ſang for Dronning

Gyda, tænkte jeg paa Eder og mig selv. Før Kong Svend bragte Eder hertil, vankede jeg saaledes omkring; jeg var saa let om Hjertet, kendte ikke til Uro og Sorg, jeg var altid glad og sang lystig omkap med Fuglene. Hvor jeg kom hen, flokkedes man om mig og hørte paa mine Sange; mangen ung Pige smilede kærligt til mig; men jeg kendte ikke Elstovs Magt; jeg elskede kun min Frihed; ligesom en Fugl med lette Vinge vilde jeg slagre om fra Sted til Sted; Stuen betragtede jeg altid som et Fangebur. Men da J kom hertil, Jomfru Thora, blev det anderledes. Hjertet blev uroligt som Havet; det var ligesom en Ild, der snart laa og ulmede, og snart, ved Tanken om Eder, blussede op i Flamme. Og jeg kunde ikke lade være med at tænke paa Eder. — Jomfru Thora! nu véd J, jeg elsker Eder, nu véd J, J har én Ven, paa hvem J kan stole! Naar jeg nu beder Eder om at blive min Fæstemø og senere som min Hustru følge mig

paa den Vej, jeg skal vandre, vil I saa gøre det?"

„Det vil jeg,“ svarede Thora bestemt og uden at betænke sig.

„I vil!“ raabte Torleif og trykkede hende til sit Bryst; „saa være Krist da lovet, at jeg fik en saadan Skat til Gje. — Men det bliver sent,“ tilføjede han, „vi maa skilles; forlængst er Solen sunket ned bag Lunden; men naar den atter staar paa Himlen, naar Dagen gryer, skal vi To saa atter mødes her og vandre ud i Lunden og være tilbage igen før Nogen savner os her?“

„Ja, vi mødes her,“ svarede Thora.

Torleif trykkede et Kys paa hendes Mund og hver gik til Sit.

Den næste Morgen mødtes Torleif og Thora, og de vandrede Haand i Haand ud i Lunden. Torleif syntes, at han aldrig havde

set hende saa smuk før; hendes Kinder rødmede, de mørke Dine, han hidtil havde set saa alvorlige, saa nu smilende paa ham, og hendes Stemme lød saa blød og saa mild.

De satte sig paa en Træstub.

„Nu maa vi snart vende om igen,“ sagde Thora, „Tiden gaar saa hurtig.“

„Du har Ret, min Thora, lad os gaa tilbage.“

I det Samme kom en gammel Kone hen imod dem; hendes Ryg var bøjet og hun støttede sig til en Krykkestok. Hun bad Torleff om en Almisse. Han gav hende en Sølvpønt. Konen takkede og gik videre. Flere Gange vendte hun sig om og saa efter den unge Sanger og hans Trolovede.

„Hun saa ond ud, den Tiggerkvinde,“ sagde Thora.

„Det er maasse Ulykken, der har gjort hendes Træf saa haarde,“ svarede Torleff.

De naaede atter Borgen, før Nogen mærkede deres Bortgang.

Den næste Morgen gif Torleiff som sædvanlig ud i Lunden; Thora var ikke med, hun frygtede man skulde mærke det, og de havde besluttet, foreløbig at holde deres Kærlighed hemmelig.

Da Torleiff var kommen til den samme Træstub, hvorpaa han og Thora havde siddet Dagen før, kom den gamle Kone atter hen til ham.

„I dag er din Kæreste nok ikke med,“ sagde hun og lo. „Nej, lad hende kun gaa sin egen Vej; hun vil ikke blive Dig tro, — hun vil højere til Vejrs, men hun vil falde dybt, saa dybt, at Du selv vil forstøde hende.“

Torleiff foer forbitret op.

„Gaa bort, Kærling!“ raabte han, „Du taler af ond Vilje; men det skal ikke lykkes Dig at forbitre min Lykke!“

Han gif hurtig tilbage til Borgen.

VIII.

Aytaarsgildet.

Det var om Eftermiddagen den 31te December.

Baabensmeden Bemund havde Besøg af sin Nabo, Fiskeren, og hans Datter Gunhild, der var i Alder med Else. Fiskeren fortalte Historier, og naar han blev tør i Halsen, tog han sig en Slurk af Smedens gode Mød.

„I Aften giver jo Kong Svend et stort Gæstebud,“ sagde Baabensmeden.

„Ja, han gør saa,“ svarede Fiskeren. „Han skulde heller se til at holde Spøen ren for Sørøvere.“

Smeden lo.

„Jeg véd nok, at J ikke er Ven af Kong Svend,“ sagde han. „J har jo ogsaa før været med til at kæmpe imod ham.“

„Ja, jeg har været med, hvor det gik blodigt til, paa Tyrskovhede. Kong Magnus var slem imod Benderne, skønt deres Hær var større end hans. Han havde kastet sin Brynje og havde kun en Silkeskjorte paa, og med Hel, hans Faders Økse, nedhug han hver Hedning, der kom ham i Vejen. Der var en Mand i Benders Hær, som hed Regbus; han var stor og stærk og saa trolldomskyndig, at intet Sværd kunde bide paa ham. Han dræbte mange Mænd af Kong Magnus' Hær, og traadte drabelig frem og spurgte, hvor de Norskes Konge var. En af Kong Magnus' Mænd gav ham et stærkt Slag paa Hjelmen, saa han bøjede sig derved, og i det Samme foer Kong Magnus til med sin Økse og hug ham midt over ved Hofterne, hvor Brynjen skød sig fra, da han bøjede sig. Det

var kun fordi Øksen havde tilhørt den hellige Kong Olaf, at den bed paa ham."

Nu blev Fisseren afbrudt ved at Oluf Mus traadte ind.

Han hilste venlig paa Alle i Stuen og tog Plads ved Siden af Else.

„Velkommen, Hr. Ridder,“ sagde Baabensmeden, og vedblev, idet han henvendte sig til sin Datter: „Else, bring Hr. Oluf Mus et Bæger.“

Else rejste sig, skænkede Mød i et Bæger og rakte det til Oluf Mus.

„J drikker mig vel til, Jomfru Else?“ sagde han.

Else lo, drak af Bægeret og gav det derpaa til Oluf Mus.

„Nu er det længe siden, jeg har sét Eder, Jomfru Else! Jeg kunde derfor ikke gaa her forbi uden at komme ind og se til Eder. — — Jeg kan stundom blive vred; men jeg tror, at naar saa J saa paa mig

med Eders milde Dine, saa vilde jeg straks glemme min Garm."

Da Oluf Mus var gaaet ind i Huset, havde ogsaa Uffe lydløst og ubemærket listet sig ind bag efter. Oluf Mus gik ind i den bageste Stue, hvor de Andre sad, men Uffe blev staaende i Værkstedet og hørte derfra Ridderens Samtale med Else.

„Saa maatte jeg jo for Eders Skyld ønske, at jeg altid kunde være, hvor I var,“ svarede Else og smilede.

Uffe knyttede Hænderne og knugede dem frampagtig mod sine Tindinger; han løb hurtig ud og slog Døren haardt i efter sig.

„Jeg synes, der gik Nogen ud,“ sagde Smeden.

„Her har joungen været inde,“ svarede Fiskeren.

„Naa, saa var det maaske Binden, der ruskede i Døren.“

„Maaske det var et Barsel,“ mente Fiskeren.

Der blev ikke talt mere derom.

Oluf Mus sad og talte med Else og de Andre til det blev henad Aften. Saa brød han op; han skulde til Nytaarsgilde hos Kong Svend.

„Uffe skal vel sagtens ogsaa med,“ sagde den gamle Smed, da Oluf Mus var gaaet. „Men han har saa meget at tage vare, saa han ikke har Tid til at se lidt ind til os.“

„Naar han ikke lyster at komme her,“ svarede Else, „saa har han jo Lov til at blive borte.“

„Det klæder Dig saa ilde at tale saaledes om din Fæstemand, Else,“ sagde Fiskerens Datter i en mild, bebrejdende Tone og slog sin Arm om den unge Piges Hals.

„Du har nok Ret til at skælde paa mig,“ svarede Else og smilede sørgmodig. „Somme Tider bliver jeg ond og trodsig, jeg kan ikke gøre for det. — Men lad os heller tale om noget Andet.“

Længere hen paa Aftenen tog Fiskeren

og hans Datter Afsted med deres Naboer og gik ind i deres eget lille Hus.

„Imorgen ses vi vel i Kirken?“ spurgte Fisseren, idet han gik.

Else svarede med et Nif.

Kong Svends Gæster var samlede. Kongen tog Plads i Højsædet og de Andre efter som den ved deres Byrd tilkom dem. Efter Haandvaskningen hød Kong Svend sine Gæster velkomne. Derefter begyndte Maaltidet. Bægerne blev ofte fyldte og der var megen Lyfthighed.

Efter Maaltidet morede man sig paa bedste Maade efter Datidens Smag.

Hen paa Aftenen traadte to Mænd ind i Hallen og gik frem og hilste paa Kongen. Den Ene var prægtig klædt; det var en af Kongens Fogder. Den Andens Dragt var simpel og bar Spor af, at han havde gjort en lang Rejse.

„Hvem er denne Mand?“ spurgte Kong Svend sin Foged.

„Det er en Islænder, Herre,“ svarede Aage, „han er kommen hertil fra Norge.“

„Hvad vil Du mig, Islænder?“ vedblev Kongen, „og hvad er dit Navn?“

„Audun, Herre! Jeg er kommen hertil for at forære Eder en Bjørn, som jeg købte i Grønland for hele min Ejendom; men nu er det gaaet saaledes tilbage for mig, at jeg kun ejer den halve Bjørn.“

„Sæt Dig ved Bordet, Islænder, og gør Dig til Gode med Retterne,“ sagde Svend; „siden Du har rejst saa langt, kan Du vel nok trænge dertil. Men hvorledes er det gaaet til, at Du nu kun ejer det halve Dyr? Fortæl os, hvad der er sket paa Rejsen.“

„Jeg boede ovre i Vestfjordene,“ begyndte Audun. „En Sommer rejste jeg udenlands og gav min Moder det meste af mit Gods, der ikke var mere, end hvad hun kunde leve af i to Aar. Jeg kom til Grønland og købte der

denne Bjørn, som jeg har med, og gav Alt, hvad jeg ejede, for den. Næste Sommer sejlede jeg til Norge; jeg gik i Land i Opflo og søgte at finde et Herberg til mig og Dyret, medens jeg opholdt mig der. Kong Harald var den Gang i Byen, og da man havde fortalt ham, at jeg var der, og agtede mig til Danmark, lod han mig kalde for sig og sagde: „Er det Dig, der ejer en Bjørn, som er en stor Kostbarhed?“ Jeg svarede ja, og han spurgte mig, om jeg vilde sælge den til ham for det Samme, jeg selv havde givet for den. „Det vil jeg ikke, Herre,“ svarede jeg. „Vil Du, naar jeg giver Dig dobbelt saameget derfor, som Du selv har givet; — og det er ikke for meget, naar Du har købt den for hele din Ejendom?“ spurgte Harald. Men det vilde jeg heller ikke.“

„Du er en brav Mand, Islænder,“ sagde Kong Svend, „og Du skal herefter blive hos mig. Blev Kong Harald saa ikke vred, da Du nægtede at sælge ham Bjørnen?“

„Saa spurgte han mig, om jeg vilde forcere ham Bjørnen," vedblev Audun. „Jeg sagde nej, og Kongen spurgte mig, hvad jeg da vilde med den. Det, som jeg først har betænkt, svarede jeg, — rejse ned til Danmark og forcere den til Kong Svend."

„Det var vel talt," udbrød Svend. „Hvad sagde Kong Harald dertil?"

„Han spurgte, om jeg ikke vidste, at der var Ufred mellem Rigerne, eller om jeg tiltroede mig selv saa stor Lykke, at jeg kunde bringe Eder denne Bjørn, da alle Andre, som havde nødvendige Grinder, ikke kunde komme vel fra en saadan Rejse. „Det staar i Eders Magt, Herre, at dræbe mig og tage Dyret," svarede jeg ham; men han sagde: Det vil jeg ikke, Islænder, rejs Du kun."

„Saa rejste Du?" spurgte Svend.

„Ja!"

„Hvorledes gif det Dig saa videre!"

„Da jeg kom her til Danmark, havde jeg ikke flere Penge, saa jeg maatte tigge Fø-

den baade til mig og Dyret. Saa kom jeg til denne Mand og fortalte ham, at jeg var paa Vejen til Eder, Kong Svend, for at forære Eder Bjørnen, men at mine Penge var sluppen op, og bad ham om at give mig nogle Levnedsmidler. Han tilbød at sælge mig nogle, men jeg havde jo Intet at købe for, og for at ikke baade jeg selv og Dyret skulde dø af Sult, maatte jeg give ham den halve Part deraf."

Svend saa paa Nage med en mørk Mine.

„Er det sandt, hvad han fortæller?“ spurgte han.

„Ja, det er,“ svarede Fogden.

„Dg synes Du det var Ret af Dig, som jeg har sat til at værge over min Ejendom og givet et stort Len, at hindre en Mand, som havde besluttet at give mig en sjælden Kostbarhed, og derpaa anvendt hele sin Ejendom, at drage til mig, især da vore største Fjender lod ham fare i Fred. Der er i Sandhed en

mærkelig Forskel paa Dig og Kong Harald. Jeg burde lade Dig dræbe, til Løn for din Slethed; men jeg vil skænke Dig Livet. Du skal forlade mit Gods og rømme mit Rige og aldrig mere komme for mine Dje.“

Et bittert Smil foer over Fogdens Ansigt. Han vendte sig om og gik hurtig gennem Hallen.

Kort efter gik Svend ud, fulgt af Skjalm Hvide, Dronningen og hendes Jomfruer.

De Andre blev siddende og tømte slittigt deres Bægere. Uffe stod ved Døren mellem nogle af Kong Svends Baabendragere, og han var maaske den Eneste, paa hvem den stærke Mød ikke havde gjort nogen Virkning.

„Det var dumt handlet af Kong Svend,“ sagde Bent Ulfen, „at forvise Fogden. Naar han nu samler nogle Folk og stikker i Spen som Eprøver, kan han blive Svend en Fjende, der nok vil vide at hævne sig.“

Oluf Mus tømte sit Bæger paa ny.

„Det er ikke den eneste Dumhed, Svend har gjort,“ sagde han.

„Vil I dermed sige, at min Morbroder er dum?“ raabte Asmund og lo højt.

„Han har da flere Gange baaren sig ad som en Tosse!“ sagde Bent Ulfen.

Saaledes vedblev Kong Svends Mænd. Jo mere de drak, des lystigere blev de, og de lagde intet Baand paa deres Tunge.

Uffe trak de tre Baabendragere til Side og hvistede til dem:

„Vi hør ikke, som Kong Svends hengivne Tjenere taale, at disse Uslinge sidder og haaner ham, naar han ikke er her.“

De tre Baabendragere, der var lige saa drukne som alle de Andre, gav Uffe Ret.

„Vi gaar straks hen og slaar dem ihjel,“ sagde den Ene.

„Nej,“ svarede Uffe, „lad Kong Svend selv dømmе dem; men vi hør fortælle ham, hvad her er skét.“

Bent Ulffen stødte sit Bæger om og rejste sig op fra Bænken.

„Hvor vil I hen?“ spurgte Oluf Mus.

„Jeg vil ikke være her længer,“ svarede Bent.

„Saa er det bedst, jeg gaar med,“ vedblev Oluf Mus; „gaar I alene, kunde I let gaa ud i Vandet.“

De indhullede sig i deres Kapper og forlod Hallen.

De Andre vedblev at sidde og drikke, til de drukne og søvnige faldt om paa Bænkene.

Lidt efter at de to Riddere var gaaet, kom Kong Svend tilbage. Man kunde straks se, at den stærke Drik, hvoraf han havde nydt en Del, ogsaa havde virket berusende paa ham; han var desuden i ondt Lune.

Før han var kommen hen ved Bordet, gif Uffe og de tre Sammensvorne hen til ham. Ingen af de Andre havde endnu lagt Mærke til ham, og de sad og talte i Munden paa hverandre, saa de kunde ikke høre,

hvad der blev talt i den anden Ende af Hallen.

„Kong Svend,“ sagde Uffe, „medens I har været borte, har to af Eders Mænd siddet og spottet Eder og talt Ondt om Eder.“

„Hvor er de?“ raabte Svend og greb fat om sit Sværd.

„De gif bort nu.“

„Gaa efter dem og slaa dem ihjel,“ befalede Svend.

Svend gif hen til Bordet og begyndte at drikke paany. Faa Minutter efter hufkede han ikke den Befaling, han havde givet. I det Djeblif han gav den, vidste han ikke engang, hvem det var, han lod dræbe.

Uffe hadede Oluf Mus. Lige fra den første Gang han havde truffet ham hos Baabensmeden i Samtale med Else, frygtede han ham og betragtede ham som sin værste Fjende; nu havde han fundet en Lejlighed til at blive denne forhadte Medbejler kvit.

Natten var mørk. Maanen var skjult af

tykke Sneffyer og den nyfaldne Sne laa højt paa Gaden. Alt var stille rundt om; man saa intet Menneske i lang Frastand.

De fire Sammensvorne gik hurtig henad Gaden; Sneen knirkede under deres Fødder.

Ved at komme ud i den friske Luft, var noget af Rusen vejret hen og den fløvede Tankeevne kom til Live igen.

„Lad os vende om,“ sagde den Ene og standsede. „Det er ikke Kong Svends Mening, at vi skal dræbe hans Mænd; den Befaling var givet i Drukkenskab, — naar han imorgen har sovet Rusen ud, vil han fortryde den.“

„Hvad kommer det os ved?“ svarede Uffe. „Er der nogen Synd i at straffe Nogen for en Fornærmelse, saa maa Kong Svend selv staa til Regnskab derfor, — vi maa som hans Tjenere lyde hans Bud.“

„Ja, det er rigtig,“ svarede en Anden. „Naar Kong Svend har befalet os at dræbe dem, saa maa vi gøre det.“

„Det kan den gøre, som vil,“ svarede den Første, „jeg gaar tilbage.“

Han vendte derpaa om og gif tilbage til Borgen.

De tre Andre gif et Stykke videre. Det varede ikke længe før en Anden af dem atter standsede.

„Det kan være meget rigtig, hvad Baard sagde,“ udbrød han, „og Natten er kold, — vi véd ikke, hvor vi skal søge vore Mænd, — jeg har heller ingen Lust til at gaa med længer.“

„Du maa selv svare for dine Handlinger, naar Kongen kræver Dig til Regnskab derfor,“ svarede Uffe.

„Na, det har Kongen glemt imorgen,“ sagde Manden og gif.

„Selv om jeg skal gaa alene,“ sagde Uffe, „er det min Agt at udføre Kong Svends Befaling.“

„Du skal ikke gaa alene,“ sagde hans Følgesvend, „jeg følger med.“

I det samme kom Maanen frem bag Skyen, og ved dens Skin opdagede de to natlige Vandrerere friske Fodspor i Sneen.

„Denne Vej er de gaaet,“ sagde Uffe, „lad os følge disse Spor, saa kommer vi til Maalet.“

De blev ved at gaa, lige til de kom til Trefoldighedskirken. Paa Trappen op til Kirken sad Oluf Mus og Bent Ulffen og sov. Bent Ulffen havde tabt sin Hat.

„De er meget drukne,“ sagde Baabedrageren og lo, „de kan ikke en Gang mærke, naar vi slaar dem ihjel.“

Uffe svarede ikke. Saa snart han saa Oluf Mus, foer han som en Rasende hen imod ham og borede sin Daggert ind i hans venstre Side.

Uffes Ledfager hævede sin Økse og fløvede med et Hug Bent Ulffens Hoved.

Uden at give en Lyd fra sig faldt de to Diffe om og trillede ad Kirketrappen ned paa

Bejen; deres Blod farvede Sneen rød. Maa-
nen oplyste et Djeblif denne sørgelige Gruppe.
Uffe stod et Djeblif og betragtede sit
Dffer.

„Nu tænker jeg, jeg kan have min Fæste-
mø i Fred for Dig,“ mumlede han.

Maanen skjulte sig atter bag Skyerne.

„Nu bliver det mørkt igen,“ sagde Baa-
bendrageren. „Skal vi dække Ligene til med
Sn?“

„Nej,“ svarede Uffe skælvende, „lad dem
kun ligge. Kom, lad os gaa!“

Dg som to Skygger vandrede de i Nat-
tens Mørke tilbage til Borgen.

IX.

Kongen og Bispen.

Lidlig om Morgenen, et Par Timer efter Oluf Mus' og Bent Uffsens Drab, kom to Munke, som skulde ind i Kirken og træffe Forberedelser til Gudstjenesten, og standsede forundrede ved de to Lig, der laa foran Kirken.

Her er begaaet en svær Synd,“ sagde den Ene, „man har snigmyrdet to af Kongens Mænd ved Kirkens hellige Mure.“

„Lad os bære dem indenfor, og tilhølle deres Aashyn.“

De to Munke bar derpaa Ligene ind i

et Rum i Kirken, og lagde et hvidt Klæde over dem.

Da Munkene havde udrettet deres Gerning i Kirken, gik de tilbage til Klosteret. Da de kom hertil, saa de en Mand sidde paa en Sten ved Klosterporten. Han havde trukket Kappen op over Hovedet og sad stille og ubevægelig som om han sov.

Den ene Munk lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Hvorfor sidder Du her?“ spurgte han.

Manden foer forfærdet op. Det var Uffe.

„Jeg véd ikke, hvor jeg skal gaa hen,“ svarede han med dyb Stemme.

„Hvor kommer Du da fra?“ vedblev Munken. „Trænger Du til Mad eller Drikke, saa følg med os herind.“

„Nej, jeg tør ikke,“ mumlede Uffe. „Kan man da ikke se paa mig, at jeg har dræbt et Menneſke?“

„Hellige Jesus!“ raabte Munken, „er det

Dig, der har myrdet de to Mænd, der ligger henne i Kirken?"

„Ja, denne Daggert borede jeg ind i Oluf Mus' Hjerte," svarede Uffe og saa paa sit blodige Baaben med et vildt Blik.

„Og hvorfor dræbte Du ham?"

„Jeg hadede ham! Kong Svend hød mig at dræbe ham, og saa gjorde jeg det!"

„Ulykkelige!" udbrød Munken, „følg med op og skrift Alt for Bisp Vilhelm."

„Nej! det var ikke mig, der dræbte ham, det var Kong Svend — det er Kongen, der er en Morder!" raabte Uffe og løb som en Affindig nedad Gaden.

I en lille Celle sad Svend Estridsens mest trofaste Raadgiver og mest hengivne Ven. Det var Biskop Vilhelm af Roskilde. Han var en Del Aar ældre end Svend, var en Engländer af Fødsel og havde været Skriver ved Knud den Stores Hof i England, og der havde Svend som Dreng tilbragt mange Timer i hans Selskab.

Biskop Vilhelm skildres som en Mand, der var rigelig udstyret med alle Dyder og særdeles dygtig i de biskoppelige Forretninger, som en dygtig, men meget heftig Mand, der ikke skaanede Nogen, naar han blev vred, stærk paa Mond og stærk paa Legeme.

De to Munke traadte ind.

„Fromme Fader!“ udbrød den Ene, „to af Kongens Mænd er i Nat dræbt ved Indgangen til Kirken.“

Bispen rejste sig forbausset op.

„Hvem dræbte dem da?“ spurgte han.

„Kong Svend har selv ladet dem dræbe,“ svarede Munken.

Bispens Ansigt udtrykte en dyb Smerte ved disse Ord.

„Er det sandt!“ raabte han; „hvem sagde det?“

„Den Mand, der paa Kongens Befaling har snigmyrdet dem. Han farer nu omkring som en Affindig, pint af sin onde Samvittig-

hed og forfulgt af de Myrdedes blodige
 Skygger!”

„Lad mig være ene,” sagde Bispen.

De to Munkes gik.

Wilhelm sad længe hensunken i dybe
 Tanker.

„Saaledes har han da kuldkastet mit skøn-
 neste H. ab,” mumlede han. „Jeg elskede
 ham som en Broder, og det var min kære-
 st Gerning, sammen med ham at arbejde paa
 Kristi Kirke her i Landet, — og meget har
 vi udrettet; — men saa vancerer han sit eget
 Værk, — han, der skulde være et godt For-
 billede for sit Folk, han haaner Kirkens Hel-
 lighed og pletter den med Blod!”

Bispen skjulte sit Ansigt i sine Hænder
 og sad længe tavst og ubevægelig. Endelig
 rejste han sig op og gik med faste Skridt ud
 af Cellen.

Menigheden var samlet i Kirken til Højmesse. Biskoppen stod foran Alteret; men da han hørte, at Kong Svend med sit Følge nærmede sig, gik han ud ved Indgangen. Han stødte Kongen tilbage med sin Bispestav.

„Stand!“ raabte han. „Denne Kirke er nu lukket for Dig! Du har vanceret den, besmittet den med Blod. Men Gud vil straffe Dig derfor. Den Arm, der førte Morderstaalet vil visne, og din Tunge vil lammes.“

Saa lyfte Biskoppen sin kongelige Ben i Kirkens Ban og erklærede ham for udelukket af den kristelige Kirke.

Først i dette Øjeblik kom Svend til Bished om sin Brøde. Den Befaling, han havde givet den foregaaende Aften, da man fortalte ham, at et Par af hans Mænd havde talt Ondt om ham, var givet i Drukkenskab; han vidste den Gang ikke, hvad han gjorde; han vidste ikke, hvad de Mænd havde gjort, han lod dræbe, han vidste ikke engang, hvem det var; men nu stod det Hele klart for ham.

Flere af Kongens Mænd vilde støde Bispfen tilbage og gøre Plads for Kongen; men Svend hød dem intet Ondt gøre ham.

Dybt nedbøjet gik Svend tilbage til Kongsgaarden. Han lagde sine Vaaben fra sig ombyttede sin prægtige Dragt med en simpel, graa Kappe, og gik derpaa barfodet tilbage til Kirken.

Som en Bodfærdig fastede han sig ned i Kirkens Forhal og kyskede Jorden.

Messen var imidlertid begyndt, men da Biskoppen erfarede, at Kongen laa ydmyg og angerfuld udenfor, stansede han straks Sangen og gik ud til ham.

Da Vilhelm saa sin kongelige Ven, løftede han ham op og trykkede ham med Heflighed til sit Bryst, og da han hørte Kongens bodfærdige Befendelse, løste han ham atter af Kirkens Ban og førte ham højtidelig gennem Kirken til Alteret, hvorefter den afbrudte Messe fortsattes under almindelig Jubel fra Folket.

Tredie Dagen derefter skristede Svend selv i Kirken sin Synd for Alle.

„Jeg har ladet to af mine hengivne Mænd, som jeg elskede højt, dræbe. Angeren og Sorgen derover har pint mig Dag og Nat og jaget Sønnen fra mine Dine. Intet Sted har jeg kunnet finde Ro og Trøst. Min Synd var saa stor, saa jeg ikke selv turde bede Gud om Tilgivelse derfor; men J, Danste! vil J bede for mig.“

Og den Kirke, hvis Hellighed han havde krænket, skænkede han som Bod det Halve af Soffelunds Herred i Sjælland, og lagde saaledes Grunden til Roskilde Bispestols umaadelige Rigdom.

X.

Uffe og Else.

Baabensmeden og hans Datter var komne hjem fra Kirken. De sad nu og talte om Drabet, men endnu vidste Ingen af dem, hvem det var, Kongen havde ladet dræbe.

„Saa Du Duf Mus i Kirken, Fader?“ spurgte Else.

„Nej, jeg saa ham ikke,“ svarede Smeden; „jeg saa mig om efter Uffe, men kunde heller ikke saa Dje paa ham.“

Else svarede ikke herpaa. Hun blev stille og ordknapp; flere Gange forsøgte Smeden at faa en Samtale i Gang, men hun svarede kun med Enstavelsesord.

Opad Formiddagen kom Uffe. Han saa sig urolig omkring i Stuen og satte sig ned paa en Bænk.

„Naa, der er jo Uffe,“ sagde Smeden, „saa kan han jo fortælle os, hvorledes det gik til ved Nytaarsgildet i Nat. Hvem var det, Kongen blev saa vred paa?“

„Bent Ulfen,“ svarede Uffe med skælvende Stemme.

„Men der var jo En til?“ vedblev Smeden.

„Ja!“

„Hvem var da det?“

„Oluf Mus!“

Else udstødte et Skrig og sank afmægtig tilbage paa Stolen.

Den gamle Smed rejste sig hurtigt op og ilede hen for at hjælpe Datteren. Uffe blev siddende stille og ubevægelig, stirrende stift ud for sig.

Else kom snart til Bevidsthed igen. Hun

sad et Djeblik og saa hen paa Uffe, uden at mærkede det.

„Var det Dig, Kong Svend hød at dræbe ham?“ spurgte hun.

„Ja, det var mig!“ mumlede Uffe, uden at se paa hende.

„Dg Du adlød?“ udbrød den gamle Smed forfærdet.

„Jeg adlød!“

Else rejste sig op; hun var bleg; men hendes Holdning var fast og hendes Stemme uden Skælven. Hun gik et Skridt hen imod Uffe, idet hun sagde:

„Saa tog jeg dog ikke fejl! Du var mistroisk og ond....“

Uffe rejste sig hurtig op.

„Sig ikke mere, Else!“ afbrød han hende, „jeg véd, hvad Du vil sige; men Du skal ikke længer plages ved Synet af mig ... det sidste Gang, Du ser mig! Det er din Skyld, at jeg dræbte ham, ... det var fordi jeg elskede Dig saa højt. Du elskede ogsaa,

Else, — men det var ikke mig, -- det var ham. . . . Jeg vidste det, — dine Læber tav, men Djnene talte Og Sorgen derover gjorde mit Hjerte haardt og ondt, derfor hadede jeg ham og derfor dræbte jeg ham. . . . Nu véd Du Alt og nu har jeg sét Dig for sidste Gang!”

Uffe havde sagt dette dybt bevæget, og de sidste Ord udtalte han næsten hvissende. Han stod et Øjeblik tavs, som om han ventede, hun skulde tale; men hun tav. Derpaa indhyllede han sig i sin Kappe og gik. —

Det var sørgelige Dage for Smeden og hans Datter, der fulgte herefter. Else gik tavs omkring; Roserne paa hendes Kinder var blegnede, hendes Djne havde tabt sin Glans og Sorgen havde fæstet Bo i hendes Hjerte, — men hun klagede ikke.

Den gamle Smed betragtede sørgmodig sin Datter, men han formaede ikke at trøste hende.

De havde hidtil levet saa lykkeligt sam-

men, de To. Else havde altid været saa livlig og munter, og hun var Smedens eneste Glæde. Moderen havde hun mistet i sin spædste Barndom; men han havde plejet hende saa omhyggeligt og stærket hende for enhver Fare, — derfor smertede det ham dobbelt at se den Blomst, om hvilken han havde fredet saa kærligt, saaledes visne hen.

Lykken havde altid smilet til hende, og havde en enkelt Gang en mørk Sky lejret sig paa hendes Pande, saa havde Smeden hurtig kysset den bort.

Da Uffe kom første Gang i Smedens Hus, syntes Else godt om ham; det morede hende at høre ham fortælle om Ting, der var fremmede for hende, og hun taledede fortrolig med ham som med en Broder. Da han bad hende om at blive hans Trolovede, indvilligede hun straks deri. Men hun vidste ikke hvad Kærlighed var, før hun lærte Oluf Mus at kende.

Nogle Dage efter Oluf Mus' Drab gif

hun henad Aften ud ved hans Grav. Sneen havde bredet sit hvide Tæppe over den. Længe stod hun tavøs og stirrede tankesuld ned paa den.

Bludselig saa hun en Mand staa ved Siden af sig; han var indhyllet i en Kappe. Hun vilde flygte, men han holdt hende tilbage og slog Kappen tilside.

Det var Uffe.

„Frygt ikke, Else,“ sagde han. „Jeg vidste, Du vilde komme herud, derfor har jeg ventet Dig her, — jeg maatte se Dig endnu en Gang, — og saa bort herfra! — Dersom Du vidste, hvor ulykkelig jeg er, Else, saa vilde Du maaske ikke vende Dig saa foragtelig bort fra mig. Alt, hvad jeg har haft fær, det har jeg nu mistet, og mit kæreste Haab, hvortil jeg satte al min Lid, det er nu vejret hen som en Taage. Alt, hvad jeg gjorde, det gjorde jeg for din Skyld; hele min Virken og Jd gif ud paa at gøre mig fortjent til Ridderslaget, saa jeg kunde saa

min egen Borg og se Dig, Else, som Frue paa Borgen. Men hele min Virken er nu spildt; min Fremtid er mørk og sørgelig; jeg vandrer om som en Morder, der ingen Sted kan finde Ro og Fred. Men jeg haaber snart at finde min Død enten paa Slagmarken eller i Bølgerne, — og hvis Efterretningen derom en Gang skulde naa Dig, Else, vil Du saa bede for mig?"

„Ja,“ hviskede Else neppe hørligt. „Men forlad mig nu, — det bliver mørkt, — jeg maa hjem.“

Hun ilede hurtig bort. Uffe blev længe staaende ubevægelig og saa efter hende. Da han ikke kunde se hende mere, vendte han sig om og gif den anden Vej.

Dagene svandt hen, den ene som den anden. Else vedblev at gaa og sørge, den gamle Smed vedblev at græmme sig over

hendes stille Sorg. Saa blev han syg; hans Tilstand blev flettere Dag for Dag. Else sad trolig ved hans Leje.

En Dag laa han i en urolig Slummer. Else bøjede sig ned over ham og trykkede et Kys paa hans Pande; han slog Øjnene op, saa mildt paa hende, greb hendes Haand og sagde:

„Naar jeg nu gaar bort . . .“

Elses skønne Øjne fyldtes med Taarer og hun lod ikke Faderen tale ud.

„D nej, Fader!“ sagde hun, „Du maa ikke forlade mig; nu har jeg kun Dig tilbage, — skal jeg ogsaa miste Dig, hvor skal jeg saa ty hen? Saa er der Ingen, der bryder sig om mig! — Nej, dør Du, saa vil jeg ogsaa dø!“

Dg han døde, den gamle Smed! Elses Smerte over Tabet af sin Fader lader sig ikke skildre.

Bed Faderens Dødsleje stod to Nonner.

„Følg nu med os,“ sagde den ene til

Else. „Hift bag Klosters tykke Mure vil Du finde No og Lise for din syge Sjæl; der vil intet Dødt trænge ind til Dig og der vil ingen jordiff Magt friste Dig, — der vil Du glemme Alt!“

Else lod sig føre med som et villieløst Barn; hun blev optaget som Nonne, og i Klostret fandt hun den Trøst, hun saa højlig trængte til.

Men hvad hun i sit Hjerte gemte,
Hun ej bag Klosters Mure glemte.

XI.

I Rosengaarden.

Sneen var atter smeltet hen, Solen skinnede atter varm og livopvækkende ned paa Blomsterne paa Mark og Eng og Skoven var iført sin nye lysegrønne Sommerdragt.

Nede i Rosengaarden gif Torleif og Thora, Haand i Haand, og hun lyttede med Velbehag til de skønne Ord, han hvissede til hende.

„Hvor Alt er smukt omkring os,“ sagde Torleif, „Alt vidner om Lykke, Ro og Fred. Gj sandt, min Thora, ogsaa til os smiler Lykken huld? — Lykken har altid fulgt mig, hvorhen jeg end har vendt mig, — jeg kan

derfor ikke tro, den vil svigte mig. Om kort Tid skal Du som min Hustru følge mig paa Rejse til de sydligere Lande, hvor Træerne aldrig falmer og hvor Søens sølvblaa Bølger altid rinder, uden som her at stanses af Frost, og hvor Himlen er mere blaa og mere skyfri. Naar vi saa har været vidt omkring, saa vender vi tilbage hertil, — ti her er der dog skønnest!”

„Ja,” svarede Thora henrykt. „Ser Du de to smaa Fugle hist paa den Gren, hvor kærligt de sidder ved hinandens Side? — Nu flyver den ene, — den sætter sig i Busken; — den anden har fulgt dens Flugt, — nu flyver den ogsaa derhen! — Saaledes vil jeg ogsaa følge Dig uden Frygt!”

„Og ingen Torne skal saare din Fod, naar Du kun følger den Vej, jeg vælger,” vedblev Torleif.

„Ja, jeg vil følge Dig som min eneste Ven! Jeg stod her, ene og uheldig; men Du kom og gengav mig min tabte Lykke!”

„Og Livet, som jeg hidtil fandt saa skønt, det lærte Du mig at skatte endnu højere,“ vedblev Torleif. „Naar jeg skuede ind i dine Øjne, fremstod der hidtil ukendte Følelser i mit Bryst!“

„Men,“ afbrød Tora ham, „Dronningen maa ikke savne mig, — vi maa nu skilles!“

„Ja, men kun for en Stund. Snart vil vi atter mødes. Jeg har saameget at sige Dig.“

Thora gik op i Fruerstuen og Torleif gik ud af Borgen.

Kort efterat Torleif var gaaet, kom Kong Svend ud i Haven; han saa mørk og fortrædelig ud. Da Sommeren begyndte, begyndte ogsaa Kong Harald igen at plyndre i Danmark. Han havde endog foretaget en Landgang paa Fyn, det var kommet til Slag, og de Danske havde vel fordrevet deres Fjender, men Svend havde mistet flere af sine bedste Mænd.

Kongen satte sig ned paa en Bænk, lagde Armene overkors og stirrede tankesfuld ud for sig.

Da han havde siddet der i nogen Tid, kom der en Mand henimod ham. Det var Islænderen Audun.

„J sidder saa tavst og nedslaaet, Herre,“ sagde Audun; „er der gaaet Eder Noget imod?“

„Ja, det maa nok undre Dig,“ svarede Kongen, „at jeg er saa mørk i Sind nu, da Alt omkring mig er saa lyst og straalende. Sid ned ved Siden af mig, Islænder, og fortæl mig et Eventyr fra din Hjemstavn.“

„Det er ikke længe, jeg bliver her, Herre,“ svarede Audun, „jeg har tænkt paa at rejse.“

„Rejse!“ gentog Kong Svend; „vil Du nu forlade mig igen? Det ser jeg nødig. Befinder Du Dig ikke vel her? Er der Noget, der er Dig imod?“

„Nej, Herre! Her blev jeg gerne al min

Lid; men jeg tænkt at gøre en Pilgrimsrejse til Rom."

"Det er et priseligt Forsæt," sagde Kongen, "jeg vil ikke afholde Dig derfra, men endogsaa forsyne Dig med Penge til Rejsen. Men naar Du atter kommer tilbage, saa maa Du besøge mig."

"Det skal jeg, Herre!"

Kongen gif med Audun op i Borgen og gav ham Penge til Rejsen. Audun gjorde sig rejsefærdig og sejlede et Par Dage efter bort fra Byen.

Den næste Dag gif Thora alene nede i Rosengaarden; hun saa flere Gange længselsfuldt hen ad den Kant, hvorfra Thorleif plejede at komme.

Nu hørte hun Godtrin, — hun ilede den Kommende imøde, — det var Kongen; han havde allerede sét hende, — det var for sent at trække sig tilbage.

„Ej, ej!“ raabte Kongen med et Smil, „det er jo Thora! Hvor er det dog længe siden, jeg har sét Dig; men jeg har dog ikke glemt Dig!“ Han slog sin Arm om hendes Liv og saa hende med Velbehag ind i de skønne Dine. „Saa smuk saa jeg Dig aldrig før!“ vedblev han; „men jeg vidste jo nok, at naar Roserne her i Haven udfoldede sig paany, saa vilde Roserne paa dine Kinder ogsaa komme tilbage.“

Thora vilde frigøre sig for Kongens Arm.

„Forlad mig ikke, Thora!“ bad han. „Jeg har saa megen Modgang, — saa mange mørke Tanker opfylder mit Sind, — jeg savner et Væsen, blidt og kærligt, som Du, der kan forjage de Mismodets Skyer, der truer med at kvæle al min Lykke.“

„Et saadant Væsen maa Eders Dronning være, Eder,“ svarede Thora.

„Men hun er det ikke!“ vedblev Svend; „det kan kun Du være!“ Han trykkede hende fastere op til sit Bryst og saa kærligt paa

hende. „Hvor en Dronningkrone vilde tage sig smukt ud paa dit Hoved!“

Thora rødmede dybt ved disse Ord.

„Ja, hvo véd,“ sagde Svend, da han saa hvilket Indtryk hans Ord gjorde paa hende, „maaske kan Du en Gang blive Danmarks Dronning!“

„J spørger, Herre!“

„Tro ikke det! J Tidens Løb kan der ske meget, man ikke aner. — Hør, Thora, — i Aften, naar det er mørkt, naar Alle her paa Borgen er gaaet til Ro, mød mig saa her i Haven.“

Hørend Thora kunde saa Tid til at svare, var Kongen forsvunden.

Hun stod stille og saa efter ham. En Sværm af Tanker foer gennem hendes Hoved. Hvad skulde hun gøre? Skulde hun blive det Løfte tro, som hun gav Thorleif? Skulde hun følge ham paa hans Rejse til de sydligere Lande? Men hvorledes vilde hans Skæbne blive, naar han forlod Kong Svends Hof?

Bilde hans Penge ikke slippe op? Bilde de ikke i de fremmede Lande komme til at lide Nød? — — Skulde hun lytte til Kongens Ord og adlyde hans Befaling? Dronningen kunde jo dø, eller Kongen kunde forstøde hende, — saa kunde han løfte hende op paa Tronen!

Pligt og Værgerrighed kæmpede med hinanden! Hvad hun besluttede det ene Djeblig forkastede hun igen det andet. Men da Aftenen kom, mødte hun, hvor Kongen havde sat hende i Stævne. Hun glemte sit Løfte til Torlejf, hun glemte hans Kærlighed, og hun glemte sig selv, — hun blev Kong Svends Frille!

XII.

Dronningens Død.

Et Par Uger gik hen. Thora forstod godt, som man siger, at bære Rappen paa begge Skuldre. Hun hengav sig ganske til Kong Svend og vedblev dog at vise sig venlig mod Torleif som forhen; han anede ikke, hvorledes hun bedrog ham, hvorledes hun misbrugte hans Kærlighed. Men Dronning Gyda, der var en ædel og højhjertet Kvinde, der elskede Svend inderligt, hendes Opmærksomhed kunde det ikke undgaa.

En Dag, da Torleif sad nede i Rosengaarden, kom Dronningen hen til ham.

„Jeg søgte Eder, Torleif,“ sagde hun.

„Edle Dronning! hvormed kan jeg være Eder til Tjeneste?“

„Intet nu. — J er jo trolovet med Jomfru Thora J behøver ikke at rødme — jeg véd det godt — jeg har mangen tidlig Morgenstund set Eder vandre hernede, og det har ofte bedrøvet mig?“

Torleff saa forundret paa Dronningen.

„Hvorfor har det bedrøvet Eder?“ spurgte han.

„Fordi hun ikke er Eders Kærlighed værdig — fordi hun bedrager Eder!“

Torleff skiftede atter Farve.

„Men tager J ikke fejl?“ udbrød han.

Dronningen smilede sørgmodig.

„Det er ligesaa smerteligt for mig at sige det, men jeg er vis i min Sag,“ svarede hun. „Disse Roser, som tidlig om Morgenens har set hende vandre med Eder, har tidt set hende i den sildige Aftenstund vandre sammen med en Anden.“

Torleff saa tvivlende paa Dronningen.

„J vil jo let selv kunne overbevise Eder derom,“ vedblev Dronning Gyda. „J behøver kun at skjule Eder et Sted her i Haven — saa vil J saa Syn for Sagn! — Nu véd J nok, — J kan gøre som J vil!“

Med disse Ord forlod Dronningen den forbavsede Ungersvend.

Hvad skulde han tro? Skulde det være sandt, hvad Dronningen sagde? Skulde Thora virkelig bedrage ham? Nej, han kunde ikke give den Tanke Rum — Dronningen maatte have taget fejl! — Men saa snart han havde slaaet sig til Ro ved denne Slutning, kom Tvivlen frem paa ny, og den gamle Kærlings Ord til ham: „Hun vil ikke blive Dig tro, hun vil højere til Vejrs, men hun vil falde saa dybt, at Du selv vil forstøde hende!“ lød det uafbrudt for hans Øren.

Han maatte have Vished!

Om Aftenen gik han ned i Rosengaarden. Matten kom, den var stjerneklar, lun og stille. Han bredte sin Kappe ud paa Jorden bag en

Buff og lagde sig derpaa; han lyttede, men kun Nattergalens Triller og Bindens Susen gennem Træernes Grene afbrød Nattens Stilhed.

Dronningen maatte altsaa dog have taget fejl!

Den næste Dag sendte Kong Svend Torleif ud paa en Rejse.

Tre Maanedes forløb, før han kom hjem igen.

Det var sent paa Aftenen, da han atter naaede Borgen. En usforklarlig Magt drev ham gennem Rosengaarden, der var oplyst af Maanens blege, spøgelseagtige Skin. Da han var kommen hen i et Hjørne af Haven, standsede han ved at høre Nogen tale; det var kendte Stemmer — det var Kongen og Thora. Han lyttede med tilbageholdt Mandedræt.

„Dog har jeg ofte fortrudt, at jeg saa villig gik ind paa Alt, hvad I bad mig om“, hørte han Thora sige.

„Hvorfor det?“ spurgte Kongen. „Du

har dog vel ikke skænket Dit Hjerte til Nogen,
— hvorfor da ikke give det til mig, der saa
meget maa beklage, at jeg ikke har set Dig
tidligere — da var Du bleven de Danstes
Dronning.“

„Der var vel en Gang,“ svarede Thora,
„at jeg troede, jeg elskede en Anden, men jeg
er nu kommen til Bished om, at det kun var
Jndbildning.“

Det er let at forstaa, hvilket smerteligt
Jndtryk det maatte gøre paa Torleif at høre
disse Ord. Den Kvinde, han havde saa kær,
elskede ham ikke — hun bedrog ham! Men
det var kun et Djeblik Smerten overvældede
ham. En Kvinde, han maatte foragte, kunde
han ikke elske. Fra dette Djeblik var hun
ham aldeles ligegyldig. Han tænkte ikke paa
at bebrejde hende hendes Utroskab, han tænkte
ikke paa at hævne sig, dertil var han for
stolt!

Torleif havde nu hørt nok. Han vendte
om og gik op paa sit Bærelse.

Da Thora den næste Morgen tilligemed et Par andre Terner hjalp Dronning Gyda med Paaklædningen, sagde Dronningen til hende:

„Hvorledes er det, Jomfru Thora, man har ofte om Natten set Eder vandre omkring i Rosengaarden med en Mand? Er det sandt?“

Thora rødmede. Hun betænkte sig et Øjeblik og svarede derpaa med en stolt, hovmodig Mine:

„Jo, det er sandt!“

„Dg hvem er denne Mand, der saaledes har faaet Eder til at glemme, hvad der sømmer sig for en Kvinde?“ vedblev Dronningen.

„Det er min Fæstemand!“ svarede Thora.

„Der løj J! — det er af Kongen, J har ladet Eder lokke ved fagre Ord til at bytte den kvindelige Blufærdighed med Skam og Skændsel! — Jeg véd Alt, og derfor maa vi skilles — jeg vil ikke se Eder mere i min Nærhed!“

Thora hævede sit Hoved, et høvmodigt Smil spillede om hendes Læber, idet hun svarede:

„J har Ret, Dronning Gyda, en af os To maa bort herfra — og det maa snart afgøres, hvem det skal være.“

Dronning Gyda rejste sig forbittret, men hendes Raslyn opklaredes straks igen og hun smilede haanligt ad Thoras Trusel.

Thora gik ind i Fruerstuen, hvor der endnu Ingen var tilstede. Hun tog en lille Pose frem fra sit Bryst og hældte Indholdet deraf i Dronningens Bæger.

„En af os maa bort herfra,“ mumlede hun, „men det bliver Eder, Dronning Gyda, man vil bære bort. Naar J har tømt dette Bæger, saa vil Danmark være uden Dronning, og hvem véd, hvad der da vil ske!“

Hun forlod atter Stuen.

Kort efter kom Dronning Gyda ind med sine Jomfruer. Hun var atter glad og munter, smilede og skæmte med dem.

Kong Svend var ude i Landet. Dronningen og hendes Jomfruer tog Blads ved Bordet. De forskellige Retter var satte frem. Der blev skænket Vin i Dronningens Bæger, uden at man lagde Mærke til, hvad der laa paa Bunden, og Dronningen tømte det uden at ane, at det var en Gift, som meget snart vilde faa Døden til at indfinde sig.

Efter Maaltidet blev hun upasselig; hun maatte søge Sengen; hendes Tilstand blev med hvert Øjeblik slettere, hun fik Opkastninger og Krampe. Alle paa Borgen, med Undtagelse af En, nærede den største Bekymring for deres Dronnings Liv. Denne Undtagelse var Thora — hun ventede kun paa Budskabet om hendes Død.

Hvis man kunde sige, at Thora havde et Hjerte, saa maa det have været haardt som Is. Hun havde aldrig Medlidenhed med Noget; hun kunde se de Ulykkelige lide, uden at trøste eller hjælpe dem. Men ligesom Sneen kan smelte, naar Solen skinner paa

den, saaledes kan den mest Haardhjertede en enkelt Gang blive rørt; men det varer kun en stakket Stund. Da hun saa sin Fader omkomme i Bølgerne, blev hun fortvivlet og vilde ogsaa søge Døden der, men det var maaske mest fordi hun nu saa sig berøvet sin Beskytter og Forsørger, fordi hun saa sig overgivet til Menneſker, hun ikke kendte, og hun vidste ikke, hvorledes hendes egen Skæbne vilde blive. Da hun kom i Dronningens Tjeneste, stødte hun Alle fra sig ved sit kolde, indesluttede Væsen. Torleif antog denne Tilbageholdenhed for stille Sorg. Han bad hende om hendes Hjerte — det kunde hun let give ham! Hun lyttede gerne til de mange skønne Ord, han sagde hende — men de gjorde intet Indtryk paa hende. Hvad Kong Svend sagde, var mere skikket til at sætte hendes Sind i Bevægelse, det vakte hendes Ærgerrighed, hun troede at kunne blive Kongens Hustru — derfor hadede hun Dronningen,

og derfor kunde hun med koldt Blod myrde hende.

Dronning Gyda stred en haard Kamp med Døden, men Kampen var ikke lang. Kongen var ikke nærværende ved sin Hustrus Dødsleje; hun spurgte flere Gange efter ham; hans Ven, Biskop Vilhelm, lukkede hendes Dine til.

Torleif havde, uden at Thora mærkede det, hele Tiden havt Djuene med hende. Da hun hørte, at Dronningen var død, gennemfoer der hende dog uvilkaarlig en vis Skælvning, det var ligesom om hun et Øjeblik tabte sin Fatning; men det varede ikke længe.

„Naa,“ mumlede hun, der er Ingen, der véd, hvorfor hun døde!“

Torleif, der havde staaet i Nærheden af hende og hørt hendes Bemærkning, traadte pludselig frem.

„Der er Noget, der véd det,“ sagde han med Eftertryk, — „Gud og jeg!“

Thora vendte sig om, saa forfærdet paa ham og gik hastig bort uden at svare.

Saa snart Efterretningen om Dronningens Død naaede Kong Svend, rejste han straks hjem til Roskilde. Tabet af hende opfyldte ham i nogen Tid med en Smerte, der grænsede til Fortvivlelse.

Men Svend var et af de Menneſker, paa hvem ſaavel Glæden ſom Sorgen i Djeblikket gør et mægtigt Indtryk; det var ligesom Smerten ſtraks vilde bøje ham til Jorden; men Sorgen var hurtig glemt, og det varede ikke længe, før Kongen i Thora troede at kunde finde Erſtatning for ſin tabte Huſtru.

Efter Dronning Gydas Død blev Torleif kun ſaa Timer i Roskilde, Borgen forekom ham ſaa ubyggelig og tom og Menneſ-

ffene deri saa lumfte og egenkærlige. De Steder, han før havde fundet saa smukke, smukke, og hvor han havde tilbragt saa mange lykkelige Timer, dem flyede han nu med Afsty.

„Nej,“ raabte han, „her er der ikke længer værd at være — jeg maa bort herfra, langt bort til andre Lande og andre Steder hvor Falskhed og Ondskab ikke lurker i hver en Krog. Gud vil nok engang føre mig tilbage hertil, og saa vil jeg nok finde meget forandret!“

Ende paa første Del.

Trykfejl.

Side 6, Linie 6, 10, 13 og 18 fra oven staar:
Signe; læs: Dote.

Svend Estridsen.

Historisk Roman

af

Pool Strange.

Anden Del.

København.

Udgivet af N. Andersen.

Trykt hos J. Henriksen.

1873.

Journal of the

...

...

...

...

I.

Fiskerens Datter.

En Eftermiddag i Slutningen af Sommeren gik Gunhild, Fiskerens Datter, ned ved Fjorden og ventede paa at Fiskerens Baad skulde komme.

Solen var ved at gaa ned. Gunhild havde sat sig ned paa en Sten ved Strandbredden og saa tankfuld ud paa Bølgerne, der straaledede i Solens gyldne Skin og kastede sit hvide Skum op forved hendes Fødder.

Noget fra hende stod en Mand og betragtede hende med et Smil. Det var Kongens Brodersøn Asmund. Gunhild vidste ikke, at han var der. Han listede sig hen bagved

hende, slog sin Arm om hendes Liv og kysede hende. Hun foer op med et Skrig og vilde løbe fra ham, men han vedblev at holde sin Arm fast om hende.

„Bliv ikke bange,“ sagde Asmund og lo. „Du sad saa fordybet og stirrede ud i Søen, og troede vel nu, det var Havmanden, der kom og vilde hente Dig ned til sig?“

„Slip mig!“ udbrød Gunhild, „lad mig gaa!“

„Hvorfor det?“ svarede Asmund. „Finder Du da mig saa styg? Jeg skal jo samme Vej som Du, hvorfor skal vi saa ikke følges ad?“

Og med den Beltalenhed, han havde fælles med Kongen, fik han hende snart til at glemme sin Uro, og inden de skiltes, havde hun lovet at møde hende den næste Dag.

Saaledes mødtes de flere Dage. Fiske- ren vidste Intet om disse Sammenkomster.

En Dag tog han hende med hjem paa sin Gaard og viste hende alle sine Skatte og

Herligheder og fortalte hende, at de en Gang, naar hun blev hans Hustru, skulde tilhøre hende. Den unge Pige var saa barnlig og godtroende, hun tvivlede ikke paa, at han mente, hvad han sagde.

Han satte sig ned paa en Bænk, tog hende paa sit Skød og kysfede hende; hun gjorde ikke længer Modstand, — nu kunde han gaa saa vidt han vilde, og det gjorde han! Han berøvede hende hendes bedste Skat: hendes Uskyld og Lykke!

Den næste Dag mødte hun paa det Sted, hvor de plejede at komme sammen, — hun ventede længe, men han kom ikke.

Hun gik bedrøvet hjem. Fiskeren spurgte deltagende om Grunden til hendes Sorgmodighed, men han fik den ikke at vide.

Den næste og de følgende Dage gik hun ogsaa hen og satte sig paa Stenen nede ved Fjorden og stirrede længselsfuld hen ad den Vej, ad hvilken Asmund plejede at komme.

„Han kommer nok!“ mumlede hun flere Gange, — men han kom ikke!

En Dag sad hun længere end hun plejede nede ved Fjorden. Solen var forlængst gaaet ned, Stjernerne funkede paa den mørke Aftenhimmel. Hun sad ubevægelig som en Billedstøtte, med Hænderne i Skødet og Hovedet bøjet ned mod Brystet.

Pludselig foer hun op. „Han kommer!“ raabte hun og styrtede sig ud i Floden. Hun forsvandt i Dybet, kom endnu en Gang op paa Vandets Overflade, sank saa atter og Bølgerne slog mod hverandre, dannede Ringe over hende og rullede derpaa atter jævnt og fredeligt over den Ulykkelige, som om der Intet var sket.

Hjemme i Fiskerens lille Hytte gik hendes Fader og ventede med Uro paa at hun skulde komme hjem. Han kunde ikke fatte, hvor hun var gaaet hen; han søgte efter hende paa alle tænkelige Steder, — men Ingen havde set hende.

Endelig kastede han sig fortvivlet paa sit
 Leje, — men Sønnen vilde ikke indfinde sig.

Den næste Morgen sejlede Fiskeren tid-
 ligere end han plejede ud i Fjorden. Han
 var ikke kommen ret langt, før han saa et
 kvindeligt Lig drive med Strømmen. En
 uhyggelig Anelse greb ham; han roede med
 feberagtig Hast, — han havde ikke taget fejl,
 — det var Liget af hans Datter, han fandt.

Det gjorde et smerteligt Indtryk paa den
 gamle Mand at gensé sit Barn saaledes;
 Taarene randt ned ad hans Kinder. Men
 dette tunge Slag ramte ham ikke aldeles
 uventet, og han mistede derfor ikke sin Fat-
 ning, Han løftede hendes Lig op i Baaden,
 strøg hendes lange vaade Haar bort fra hen-
 des Ansigt og trykkede et Kys paa hendes
 Mund.

Nu sejlede han atter hjem, og denne
 Sejllands var den tungeste, han havde gjort.

Den næste Dag bar Fiskeren og en Ven af ham Gunhilds Lig ud i Skoven.

„Lad os stanse her,“ sagde den ulykkelige Fader; „ved Foden af denne Bøg vil jeg gemme den bedste Skat, jeg har ejet.“

Saa gav de sig til at grave et Hul i Jorden og lagde Liget derned. Da de atter havde dækket det til igen, sagde Fiskeren:

„Tak fordi Du hjalp mig. Nu hviler hun dernede i Fred, — her oppe forstyrrede man hendes Ro.“

Fiskeren satte sig ned paa en Træstub, den Anden gik hjem igen.

Det var mørke Tanker, der opfyldte den gamle Fisker. Hvor dog Alt forekom ham forunderlig tomt! Hvo kunde erstatte ham det Tab, han havde lidt? Ingen! — Hvad bragte hende, der var saa ung og saa god, til selv at søge Døden? Han vidste det ikke, og han fik det aldrig at vide!

Man kan sige om ethvert Menneske, at han har en Perlesnor; men Perlerne paa den

er ikke ens; nogle er mørke, andre lyse og atter andre skinner med en evig Glæde, — disse Perler, det er Minderne, de lyse og de mørke Minder. Naar saa stundom Stormene truer, naar Lykkens Sol syntes at vilde gaa ned, naar man sidder fortabt i sin Sorg, saa har man ret Brug for sin Perlesnor, saa er det en Trøst at kunde mane Minderne frem.

Og saaledes gik det ogsaa med Fiskeren nu. Medens han sad der ved sin elskede Datters Grav, kunde han ikke lade være med at tænke paa de mange lykkelige Timer, han havde tilbragt sammen med hende, — den ene lyse Perle afløste den anden!

Asmund tillige med to andre Riddere kom i det samme forbi det Sted, hvor Fiskeren sad. Asmund kendte godt Fiskeren, men denne kendte ikke sin Datters Morder. Asmund gik hen til ham.

„Hvi sidder I her med saa mørke Miner og skyer Solens Lys, som I havde begaaet en Misgerning?“

„Jeg har gjort, hvad der var min Pligt,“
svarede Fisseren.

„Det J anfaa for Eders Pligt, kan godt
være en ond Handling.“

„Den var ikke ond, den var sørgelig.
Her ved Roden af dette Træ har jeg begravet
mit Barn. Hun var knap atten Somre gam-
mel, skøn som Blomsten i den tidlige Vaar
og glad som Fuglen i den friske Luft. Men
jaa sygnede hun hen, — Noget maa have
gjort hende Fortræd, jeg véd ikke hvem, —
og gjorde tilsidst Ende paa sit Liv ved at
styrte sig i Bølgerne.“

Asmund kendte hele denne sørgelige Hi-
storie bedre end Fisseren; men ikke en Mine
forraadte ham. Han vekslede endnu et Par
Ord med Fisseren, — han, der havde foraar-
saget den gamle Mand al den Smerte, for-
manede ham med fremhykket Medfølelse til at
bære sin Sorg som en god Kristen, og gif
derpaa videre.

Da deres højrøstede Tale og Datter var forstummet i det Fjerne, rejste Fisseren sig op og gik langsomt hjemad.

Den lille Hytte forekom ham saa forandret, han havde aldrig før funden den saa mørk og trist. Alle de Genstande, der havde tilhørt Datteren, gemte han omhyggelig. Sin meste Tid tilbragte han herefter ude paa Søen.

II.

Dronning Gunhild.

I Aaret 1052 døde Kong Svends Fætter og Svigerfader Anund Jakob og blev efterfulgt af sin Halvbroder, Emund Gamle, med Tilnavnet den Slemme.

Svend havde altid staaet i godt Forhold til Anund Jakob; hos ham havde han mange Gange fundet et Tilflugtssted, naar han maatte flygte for Magnus den Gode, og Anund Jakob havde ofte ydet Svend en god Hjælp, naar han forsøgte paa at rive Magnus Riget ud af Hænderne.

Det venstabelige Forhold, der havde her-

stet mellem Svend og hans Fætter, vedblev at bestaa mellem Svend og Emund.

Blekningen, der hidtil havde hørt til Sverrig, kom nu til at høre til Danmark.

Nogen Tid efter Anunds Død giftede Svend sig med hans Enke, Dronning Gunhild, og det er maaske dette Ægteskab, der staar i Forbindelse med den nye Grænseordning.

Gunhild, der maa have været meget ældre end Svend, blev nu paa én Gang hans Hustru, hans Fætters Enke, og hans afdøde Hustrues Stifmoder, og dette Slægtskabsforhold ansaas for stridende mod Religionen, og han fik derfor hele den kirkelige Magt imod sig: Hamborg-Bremens Erkebiskop Adalbert, der var en af sin Tids mest fremtrædende Personligheder, af fornem Herkomst, smuk, klog og veltalende, af usorfærdet og ubøjelig Karakter, „i sit Levned kydst og i sit Kald nidkær og virksom“, men tillige i Besiddelse af en grænseløs Uergerrighed og Herskeshyge; hans hengivne Ven og Raadgiver, Biskop Wilhelm af Ros-

Kilde og Lunds Kloge, ærbørdige Biskop Egiuo, der ligesom Wilhelm var en Englænder.

Adelbert befalede Svend at stille sig fra sin Hustru, Wilhelm bønfalet ham derom, men Kongen var ubøjelig.

De truede ham med Kirkens haardeste Straffe.

„Hvis Du,“ skrev Adelbert truende til Svend, „med din kongelige Magt, som kun er sand Afsmagt, vil vove at modsætte Dig os, skal der prædikes Korstog imod Dig, og som et raaddent Lem skal Du skæres af Kristi og Kirkens Legeme.“

Til et saadant Sprog var Danmarks Konge endnu ikke vant; han gengældte Erkebiskoppens Trusel med at erklære, at hvis Adelbert ikke holdt inde, vilde han hjemløge Hamborg med Ild og Sværd. Og at Adelbert frygtede for, at Svend skulde gøre Alvor af sin Trusel, sås af, at han flyttede fra Hamborg til Bremen, hvorhen de danske Vaaben ikke let kunde naa ham og fortsatte herfra

uforfærdet Striden. understøttet af Paven og den tydske Kæiser.

En Dag sad Kong Svend alene i et Værelse paa Borgen, mørk og tankesfuld, med Haanden under Kinden. Han blev endelig afbrudt i sine Grublerier ved at Dronning Gunhild traadte ind.

„Det anede mig, at jeg vilde træffe Dig her,“ sagde Dronningen og betragtede ham med et sørgmodigt, deltagende Blik. „Altid sidder Du saa tungsindig, som om Sorgen vilde dræbe dit Hjerte. Meget har Du forandret Dig i den senere Tid. Du, som altid før var saa livsglad og som altid saa godt forstod at trøste dem, der var sorgfulde, Du vanker nu tavst omkring, søger Ensomhed, og er uimodtagelig for Trøst, fordi Du ikke vil sige Noget, hvori din Sorg bestaar, ikke en Gang mig, der vilde føle mig langt lykkeligere,

ved Bevidstheden om, at Du Intet skjulte for mig. Jeg deler jo dine Glæder, hvorfor da ikke ogsaa dine Sorger; jeg maa jo dog sørge naar jeg ser Dig i en saa nedtrykt Stemning, selv om jeg ikke véd Grunden dertil. Jeg véd, der er en Sorg, som tynger paa dit Hjerte, og det er nok til at gøre mit Sind urolig."

„Tænk ej paa det, min elskede Liv. Lad det være mig en Trøst at se Dig glad."

„Jeg kan ikke smile, naar jeg sér Sorgen i dit Blik," svarede Dronningen og lagde kærligt sin Arm om Kongens Hals.

„Snart, min Gunhild, vil det blive anderledes."

Nu traadte Biskop Vilhelm ind.

„Det var vel, I kom, Hr. Bisp!" udbrød Gunhild, „I kan maaske tale min Husbond til Rette. Og véd I, hvad det er, der gør ham saa sørgmodig i Hu, saa sig mig det."

„I hør vide det, ædle Dronning," svarede Biskoppen, „maaske I saa kan frelse baade Kongen og Landet."

„Di, Munk!“ raabte Svend.

„Nej, tal, jeg bønfaller Eder!“ udbrød Dronningen.

„Det er Eder, Dronning Gunhild, der er Grund til hans Sorg. J tør ikke kalde ham Eders Husbond, — J maa forlade ham.“

„Tro ham ej!“ raabte Svend.

„Naar hørte Du mig lyve, Kong Svend?“ svarede Vilhelm rolig. „Her har jeg en Skrivelse fra Biskop Adelbert, hvori den hellige Fader i Rom lader sige til Kong Svend, at hans Egteffab med hans Frænte ansés for syndigt og opløst, og truer ham ved Kirkens Ban, hvis han ikke straks stiller sig ved Eder.“

„O, milde Krist!“ raabte Dronningen og styrtede bevidstløs til Jorden.

„Barmhjertige Himmel!“ udbrød Svend og knælede ved hendes Side, „hun er død!“

„Hun er ikke død,“ svarede Vilhelm, „hun aander jo endnu.“

„Saa bed til Gud, at hun maa dø nu,

— bed! Hendes Fremtid vil jo kun blive Sorg og Kval! — O Gud, hun vaagner alt," vedblev Svend, da Dronningen aabnede Øjnene. Han løftede hende op og slyngede sin Arm om hendes Liv.

„Hvad er der sket?" udbrød hun med skælvende Stemme, „jeg syntes Døden kaldte paa mig, — hvad har jeg syndet?"

„Intet, min Elskede!" svarede Svend med Barme.

„Syndefuldt vort Ægtekab? Jeg er Dig ikke værdig? — Hvad er da min Brøde? — Kong Anund Jakob har jeg aldrig elsket, — jeg har kun elsket En, og det er Svend, — er det min Synd?"

„Ja, Dronning!" svarede Bispen. „Som Broder tør J elske Svend, men ej som Mand! J syndigt Ægtekab lever J nu med Eders nære Frænde."

„Hvem siger det er Synd?" udbrød Dronningen.

„Guds og Naturens Love."

„Nej, Bisp, I tager fejl! Syndede jeg mod Guds Lov, saa kunde mit Bryst ikke hæve sig saa let og saa frit, saa kunde mit Hjerte ikke banke saa roligt. Nej, ren og hellig er vor Kærlighed! Jeg er ej forskudt! Før Kongen selv forskyder mig, før skal ingen Magt rive mig af hans Arme!“

„Ulykkelige! I trodser Himlen; men den vil hæbne sig!“ sagde Vilhelm og gik rolig ud af Stuen.

„Frygt ej, min Elskede!“ sagde Kongen, da Biskoppen var gaaet. „Gennem Nattens Taager skimter jeg et Lysglimt. Folket elsker mig, — jeg stævner det sammen og affordrer det dets Minde til at rejse til Rom for at bede den hellige Fader om hans Samtykke til vort Ægteskab.“

„Nej, Svend! Du tør ej rejse. Paa Viborg Ting lovede Du Folket, aldrig at forlade Danmark, — vil Du nu bryde dit Løfte. Naar Du er borte, vil Landets Fjender indfinde sig i Hobetal.“

„Norge ønsker Fred,“ svarede Svend.

„Paa Kong Harald tør Du aldrig stole; han er falsk og listig, det har Du ofte maattet sande. Nej, Du skal ikke forlade Danmark; lad mig rejse til Rom.“

„Du?“ udbrød Kongen, „nej, aldrig! — Vi taler ikke mere derom nu; Pligten kalder mig — jeg maa bort!“

Han trykkede et Kys paa hendes Mund og gik.

Et Par Timer senere sad Svend atter ene i det samme Bærelse.

Ridder Skjalm Hvide traadte hurtig ind.

„Skynd Eder, Kong Svend!“ sagde han, „Fjenden er i Landet. Kong Harald er sejlet ind i Fjorden med sin Flaade.“

„Umuligt!“

„Det er kun altfor sandt. Et Fiskerleje

er tændt i Brand; den rødgraa Røg staar højt i Luften, gennem hele Staden flyver allerede Ulykkens Bud med sit Ravnestrøg."

"Er Freden da ikke sluttet?" udbrød Svend med Forbavselse og Harmen.

"Naar lærte I at stole paa Kong Harald?" svarede Skjalm Hvide med et bittert Smil. "Men lad os ikke spille Tiden, især Eder Eders Rustning, Herre Konge! Faren nærmer sig; jeg bød Folket at væbne sig."

"Ja," udbrød Svend med Kraft, "hurtig afsted! Vil I ordne Tropperne, Ridder Skjalm Hvide. Jeg skal straks komme, — jeg vil først tage Afsted med min Hustru. Saa, der kommer Bispen; jeg gad ogsaa nok tale et Par Ord med ham, før jeg drager bort."

Skjalm Hvide gik. Lidt efter traadte Biskop Vilhelm ind.

"Hvorfor samles Folket med Baaben i Hænde?" spurgte han.

"For at forsvare Landet," svarede Svend, "fordi Fjenden brænder og skænder oppe ved

Kyften. Du glæder Dig vel nu, fordi jeg maa afsted? Nu kan Du jo i Ro og Mag med Bøn eller Trusel overtale Gunhild til at forlade mig! Men ve Dig, hvis Du vover det, ve Dig, hvis hendes Taarer anklager Dig! Ved Guds hellige Blod, jeg glemmer Du er Bisp, og tugter Dig med Kongespiret!"

"Disse Ord vil Du en Gang fortryde! Drag ikke Faren saaledes impde, Gud er ikke med Dig — Ingen véd, hvad der kan ske!"

"Sværg før jeg gaar, at Du ikke vil friste Gunhilds Kærlighed ved Trusler, Tvang eller Overtalelser."

"Svor jeg det, svor jeg Mened. Jeg er Herrens Tjener og vil tro røgte hans Kald. Min Bøn maa friste Gunhild, Syndens Skrækkbillede skal true hende!"

Kong Svend stod et Djeblif som forstenet og maalte Biskoppen med et gennemtrængende Blik.

"Bisfop Vilhelm!" udbrød han med hul Stemme, "jeg foragter Dig! Du kaldte Dig

min Ven, men Du misbrugte mit Vensteb. Adelsbert truer mig ogsaa! Meld den fromme Hylfer, at jeg ler ad hans Trusler; jeg skal svide Hæven ud af dens Hule!"

„Det vil Du ikke, Kong Svend! Du kan ikke vække det gamle Hedensteb paany?"

„Di stille og gaa!"

„Jeg gaar bort, Kong Svend! for at bede for Danmark og Dig! Naar Du har Fjret over Landets Fjender og over Fjenden i din egen Barm, saa, haaber jeg, vil Du atter elske mig som før," svarede Vilhelm rolig og forlod Bærelset.

„Aldrig!" raabte Svend efter ham. „Hver kærlig Tanke til Dig skal være forvist fra dette Bryst!"

I det Samme kom Dronningen.

„Man har fortalt mig, at Kong Harald som sædvanlig har været sit Løfte utro," sagde hun til Kongen.

„Ja, min Gunild, vi maa stilles for en Stund, men snart mødes vi atter. Lad Dig

ikke ved Munkens Gift loffe i nogen Snare,
lad ikke din Standhaftighed rokke!"

"Stol trygt paa mig," svarede Gunild
og fastede sig i hans Arme.

"Farvel, min Elskede!"

"Farvel! Alle gode Helgene følge Dig!"
Kong Svend gik ud, og snart efter var
han i Epidsen for sine Folk.

Dronningen gik hen til Vinduet og fulgte
ham derfra med med Øjnene saa længe hun
kunde.

"Se saa, Kong Svend," sagde hun halv-
højt ved sig selv, da hun ikke kunde se ham
mere, "nu har Du set din Gunild for sidste
Gang. Det er tungt at forlade Dig — mit
Hjerte bløder derved, — men jeg kan ikke An-
det. Min Kærlighed til Dig skal ikke forspilde Din
og Danmarks Fred!"

171

III.

Efter Kampen.

Inden Svend naaede ham, var Harald sejlet fra Sjælland over til Jylland, og gav sig til at brænde og plyndre ved Limfjordens Kyster.

Erik Bjørnsen var just i Besøg hos Niels Knudsen, der kun boede et lille Stykke Vej fra Torkel Gejse. Det var ikke saa sjelden, Ridder Erik aflagde et Besøg hos Ridder Niels og hans Hustru, og han var saa lykkelig næsten hver Gang at træffe sammen med Jomfru Astrid. Vel var der ikke indtraadt nogen Forandring i deres Forhold, Samtalerne

mellem dem var kolbe og afmaalte. Med Torkel Gejse mødtes han ligeledes ofte.

En Dag var Torkel Gejse og Erik Bjørnsen redet sammen gennem Skoven d til Fjorden, og just som de kom dertil, gif Kong Harald i Land med sine Folk. Torkel Gejse og Erik Bjørnsen samlede hurtig saa mange Mænd de kunde, for om muligt at slaa Fjenden tilbage; men Haralds Folk var bedre bevæbnede og gjorde raff Fremgang og var sikkert ogsaa gaaet saa langt ind i Landet, at de for anden Gang kunde gæste Torkel Gejsses Gaard, hvis Harald ikke havde faaet den Efterretning, at Kong Svend laa med en større Flaade ved Fjordens Runding for at spærre ham Tilbagevejen. Fjenden trak sig derfor skyndsomt tilbage med det røvede Bytte.

Dette Overfald var heller ikke gaaet af uden Tab af Menneskeliv; baade de Danske og de Norske havde mistet flere af deres Mænd, og flere var blevne saarede.

Erif Bjørnsen var bleven farligt saaret i Siden med et Spyd, og blev paa Torfel Gejjes Bud baaren hjem til hans Gaard. Hans Saar blev vasket og forbundet og Astrid blev hans Sygevogteresse, — hun ønskede selv at være det.

Hun elskede ham ligesaa højt nu, som da hun første Gang saa ham, og hans Kærlighed til hende havde heller ikke forandret sig; men de forstod ikke hinanden.

Erif Bjørnsens Tilstand var ingenlunde uden Fare. I Begyndelsen sad hun ængstelig ved hans Leje og iagttog opmærksom enhver Forandring i hans Tilstand. Snart saa hun, at han blev bedre Dag for Dag, og de Timer, hun nu tilbragte ved hans Sygeleje, forekom hende lykkelige som den Gang, hun vandrede sammen med ham gennem Rosen-gaardens Gange, og han havde neppe saa hurtigt genvunden sin Sundhed, hvis det ikke havde været hende, der havde plejet ham med en saa sjelden Omhu og Kærlighed.

Da han blev saa rask, at han kunde gaa omkring i Haven, blev Astrid atter lige saa kold og tilbageholden som før.

„Nu kan jeg vel snart rejse hen, hvor jeg hører hjemme,“ sagde han en Dag til hende.

„Ja,“ svarede hun med et Smil; „det maa have været tungt for Eder at være indespærret her saa længe.“

„Nej, tværtimod, her blev jeg gerne altid,“ svarede Erik Bjørnsen med Varme.

„Nu taler I ligesom i de gamle Dage,“ sagde Astrid; „men I mener ikke, hvad I siger?“

„J bedømmer mig uretsfærdigt, Jomfru Astrid. De Dage, I taler om, regner jeg til de lykkeligste i mit Liv. Husker I, da vi om Aftenen saa ofte vandrede sammen?“

„Og da I sad og fortalte mig saa mange dejlige Sagn om Fortidens Helte,“ svarede Astrid, der blev henreven af den Jnderlighed, hvormed han talte.

Og J lyttede dertil med en Opmærksomhed, der gjorde mig saa lykkelig."

"Men saa blev min Dmgang Eder kedelig," vedblev Astrid, "J søgte mig ikke længer som før."

"Nej, det var Eder, Jomfru Astrid, der undgik mig..."

"Fordi jeg mærkede, J ikke længer lystede at være sammen med mig som før," afbrød Astrid ham.

"Jo, det vilde jeg kun altfor gerne," svarede Erik Bjørnsen. "Og jeg troede, at J mærkede det, og at det var derfor J undgik mig."

"J har bedraget Eder selv, Hr. Erik."
 "Jomfru Astrid!" udbrød Erik Bjørnsen med Barme, "jeg elskede Eder, — jeg troede J vidste det, og at J, da J ikke kunde besvare min Kærlighed, derfor søgte at undgaa mig. Derfor var det ogsaa jeg blev tavs og tilbageholden. Vidste jeg den Gang, hvad jeg nu véd, havde jeg for længe siden tilstaaet

Eder min Kærlighed. Og hvis jeg havde gjort det, Fomfru Astrid, hvad vilde I da have svaret mig, — hvad vil I svare mig nu, naar jeg spurgte Eder, om I vil drage med hjem paa min Gaard som min Hustru?"

„Jeg vil svare Eder nu som den Gang: Jeg følger Eder gerne!“

„Gad Tak, min Astrid, for disse Ord. De bringer mig en Lykke, jeg ikke havde ventet!“

Da Astrid den samme Dags Aften talte med sin Søster, Fru Dote, sagde hun:

„Kan Du huske, min Søster, at jeg en Gang betroede Dig en hemmelig Sorg, jeg havde?“

„Jo, jeg tænker endnu ofte derpaa,“ svarede Fru Dote, „men jeg vilde ikke tale til Dig derom; jeg ventede, at Du vilde glemme det med Tiden.“

„Nej, min Søster,“ svarede Astrid smilende, „jeg glemte ham aldrig, — og nu er jeg hans trolovede Brud!“

„Er det Alvor?“ udbrød Fru Dote og saa forbavset paa sin Søster. „Jo, jeg kan se det paa dine Dine, de straalere af Lykke! Saa er vel Ridder Erik Bjørnsen din Fæstemand? — Jeg tænkte det! Saa har jeg dog ikke taget fejl!“

Nogle Dage senere rejste Erik Bjørnsen hjem til sin Gaard. Men nu besøgte han oftere end før Torkel Gejse og hans Datter.

Astrid var bleven hel forandret i sin daglige Færden; det Hemmelighedsfulde var forsvundet og hun saa altid lykkelig og glad ud. Den gamle Ridder Torkel sagde ofte spøgende:

„Da Ridder Erik drog ud, saa kom Lykken ind!“

Ved Juletid holdt Eric Bjørnsen og Søn-
 fru Astrid deres Bryllup paa Torkel Sejers
 Gaard. Der var stor Lystighed i flere Dage.
 Ridder Torkel blev ved at trække Bryllups-
 festen ud saa længe som mulig.

Endelig brød man op.

„Du forlader de mig Allesammen, — jeg
 alene bliver tilbage; men jeg tænker, det ikke
 varer længe, før ogsaa jeg maa bort fra
 Gaarden.“

IV.

Altedens Kongen var borte.

Nogle Dage efter at Kong Svend havde forladt Roskilde, sad Dronning Gunhild i et Bærelse paa Borgen.

En af Kongens Mænd traadte ind.

„Høje Dronning,“ sagde han, „jeg bringer Bud fra Kong Svend.“

„Han er vel ej saaret?“ spurgte Dronningen.

„Nej, — han er paa Bejen hertil, og han vil være her før Natten er forbi.“

„Allerede! Et glædeligt Bud J bringer mig. Gaa ned og vederkøeg Eder.“

J det samme Kongens Sendebud gif, traadte Biskop Vilhelm ind.

„J har ladet mig kalde, min høje Dronning? Hvad ønsker J af mig?“

„At J skal bringe Kongen mit Farvel; jeg rejser tilbage til Sverig. Jeg elsker Kongen højere end min egen Lykke; derfor er det ikke saa tungt at bringe ham dette Offer. Bed ham om at glemme mig. Paa min Gaard i Sverig, der ligger nær ved Stranden, hvorfra jeg kan se over til Danmarks Kyst, der vil jeg bo. Og naar et Skib stundum hviler sig der ved Stranden, sender jeg mine Jomfruer ud og lader dem spørge: Hvorledes gaar det med Dannerkongen? Har man glemt Dronning Gunhild? — Jeg gif helst selv, for at høre Lyden af den danske Tunge; men jeg tør ikke, — det kunde være ham selv, der kom, — og jeg tør aldrig se ham mere.“

„Nej, det tør J ikke!“ svarede Bispen.

„Men jeg vil tænke paa ham, daglig, til Døden tager mig i sin Favn.“

„Men Svend vil ikke holde op at søge før han har fundet Eder, min Dronning, og han vil atter føre Eder tilbage hertil.“

„Nej, sig ham, han maa ikke søge efter mig; sig ham, det var Gunhilds sidste Bøn.“

„Han vil ikke tage Hensyn til mine Ord,“ svarede Bispen.

„Hvorledes skal jeg da undgaa ham?“

„Det er kun Et tilbage. Gaa i Kloster. Dertil naar ikke Kongens Arm.“

„I Kloster!“ gentog Dronningen forfærdet. „Nej, det kan jeg ikke! Hælb før Gift i dette Bæger! Jeg vil heller dø straks, end myrdes langsomt i Klosters mørke Celler.“

„Kun der vil Hjertet finde den Ro, det andre Steder vil savne.“

„Nej, jeg kan ikke gaa i Kloster, jeg kan ikke henleve Resten af mit Liv i den mørke Celle, hvorhen Solens Straaler aldrig naaer, hvor jeg vil være glemt af Alle; Ingen kan sige mig et Trøstens Ord! Jeg vilde for-tvible!“

„Saa fromt et Sind fortvivler ikke!“ svarede Bispen.

„Forlang Alt af mig, kun ikke det!“

„J véd, at naar J er der, kan Kongen ikke fordre Eder tilbage, — det er det J frygter for. — Saa rejs da til Sverig, Dronning Gunhild! Før trende Døgn er til Ende, kommer Svend og henter Eder tilbage til syndig Ugtefeng; hans Ed er brudt, tungt hviler Bandet over Kongens Hoved, som Tordenskyen over Borgens Taarn! Ahyg Eder kun til hans Bryst, J kan dog ikke dække ham mod Snigmorderens Dolk! Eders Elskovs Sukke kan dog ikke erstatte ham Kirkens Betsignelse. Naar Svend atter kommer hjem og vil trine ind i Kirken, standser jeg ham med min Stav, og Munkene synger Sørgefanger!“

„Sig ej mere!“ udbrød Dronningen heftig.

„Jeg gaar i Kloster! Svend skal ej ydmyge sit Scepter for din Stav! Din Munkeslok skal ikke ynke ham! — Skynd Dig, ræk mig Sløret! — Endnu i Nat! — Den fæle Nonnedragt

er fort som Natten. Og Natten kommer snart, Dagen hælder, min Sol gaar ned! Svend gav mig Alt, hvad Kvindens Hjerte kan bede om; jeg vil bringe ham dette Offer og sige det sidste tunge Farvel til denne Verdens Herlighed."

En Terne kom ind.

„Karmen venter ved Døren, som I hør, Dronning Gunhild!“ sagde hun.

„Glæd Dig nu, min Sigrid, din Dronning rejser ikke,“ sagde Gunhild med vild Munterhed, „vi skal til Brudescærd! Vel skal der ikke paa Bejen være Musik af Giger og Pauker; langsomt gaar Toget, uden Støj og Sang; men inde i Brudehuset er der Munterhed! Træormen gnaver lystelig i Bæggen og Uglen sidder udenfor og tuder. — Jeg er beredt,“ vedblev hun og henvendte sig til Biskoppen, „før Midnat staar Dronning Gunhild ydmyg ved Kirkens Dør.“

Hun gik ud, fulgt af sin Terne.

Det var sent paa Aftenen. Dronning Gunhild stod i Fruerstuen, omgiven af sine Jomfruer. Sorgen stod malet paa Alles Ansyn. „Nu er jeg dog ikke saa stærk, som jeg troede,“ sagde Dronningen. „Jeg kan ikke uden Gysen tænke paa Klosters mørke Celle; jeg skal ikke mere se Guds Sol, ikke se de smaa Fugle syngende hoppe fra Gren til Gren. Nej, jeg gaar ikke i Kloster! — Men bort herfra maa jeg, — inden Daggrø kommer Kongen hjem fra Striden.“

Hun lod sin Karm spænde for og var, ledsaget af et Par af sine Terner, snart paa Vejen til Sverig.

Da Svend kom hjem og savnede sin Hustru, blev han som rasende.

„Du tror, Du har sejret, Munk!“ sagde han til Biskoppen, „men jeg skal vise Dig, at jeg skal faa hende tilbage; har Du end gemt hende bag Klosters skumle Mure, skal jeg nedrive Klosteret og jævne det med Jorden. Det er kun for at min egen Smerte kunde

dræbe mig, at Du har handlet saaledes imod mig, for at tilrane Dig en endnu større Magt, end Du allerede har. Og for at naa dit Maal, bruger Du den bælgmørke Nat ligesom den lumste Snigmorder. Naar jeg er borte, bortstjæler Du min kosteligste Skat. Du har maasse ført hende bort med Magt, lænk bunden som en Forbryder!"

„Du taler vildt, Kong Svend, Du véd ikke, hvad Du siger,“ svarede Bispen rolig. „Gun bad mig bringe Dig hendes Farvel og hendes sidste Bøn til Dig var, at Du ikke vilde opspøge hendes Opholdssted.“

„Jeg tror Dig ikke mere, Vilhelm, Du bruger alle Midler for at naa dit Maal,“ sagde Kongen og gik fortørnet bort.

Biskoppen frygtede for, at Kongen skulde rejse til Sverig og hente sin Hustru tilbage. Han sendte derfor straks et paalideligt Bud over til hende og opfordrede hende til at blive sit Løfte til ham tro og gaa i Kloster, da Svend ellers vilde hente hende tilbage med

Magt, og han vilde da blive lyst i Kirkens
Ban.

Gunhild gik da i Gudhem Kloster, hvor
hun blev til sin Død. Hun glemte aldrig
Kongen og det danske Folk; i Klosters stille
Kammer sad hun og baldyrede kostelige Pry-
delser, som hun sendte til Kirken i Roskilde.

V.

Hisa-Slaget.

Kong Svend gjorde intet Forsøg paa at faa sin Hustru tilbage. Da hans Brede var forbi, indsaa han nok, at det ikke kunde nytte at trodse den kirkelige Magt.

Med Thora havde han en Søn, der blev opdragen sammen med de andre kongelige Børn.

Hun døde et halvt Aar efter at Dronning Gunhild havde forladt Kongen, maaske af Græmmelse over at se sit Haab, om at blive Kongens Hustru, blive til Intet. Svends Kærlighed til Thora var kun af kort Varighed.

Syv Aar var forløbne, siden Dronning

Gunhild gif i Kloster. Danmarks Ryster var endnu stadig hver Sommer bleven hjemstøgt af Kong Harald; om Vinteren sad han hjemme i Nidaros (Tronhjem) og byggede paa sine Flaader.

Vinteren 1061 sendte han Bud til Svend og lod sige, at han næste Vaar vilde komme til Gøtaelven og møde ham der, for at de kunde holde Slag og saaledes skifte imellem sig, at den, der sejrede, fik begge Kongeriger.

Baade i Danmark og Norge udbødtes der nu til Leding.

I Sommeren 1062 styrede Harald ud i Nidelven paa den pragtfulde Drage, han om Vinteren havde ladet bygge efter Olaf Trygvasons berømte Skib, Ormen hin lange. Det havde fortil et forgyldt Dragehoved og var rigt smykket med Forgyldning paa Siden og blev roet frem med 70 Mær. Norges bedste Mænd var ombord paa Kong Haralds Flaade,

som de mægtige Svogre af Arnungeætten, Gj-
sten Orre til Giske og Ulf Uspakken, gift med
en Søster til Gjsten og Haralds Dronning
Thora. Hans Sønner Magnus og Olaf;
skønt de begge var Drengene, førte den første af
dem allerede et Skib.

Da Harald, der ved en svær Storm
havde mistet en stor Del af sine Skibe, kom
til Nødestedet, var Svend endnu ikke til at
se; det hed sig, at han laa nede ved Fyn
og Smaalandene. Harald besluttede da at
drage videre langs Kysten af Halland og
hænge. Derved blev det en Angrebskrig
udenfor Landets Grænser, og Harald, der
i saadant Tilfælde ikke var berettiget til at
beholde den fulde Almeneing, han havde ud-
skrevet, saa sig nødt til at hjemsende en stor
Del af Bønderne, og beholdt kun 180 Skibe
tilbage.

Svend havde samlet en Flaade fra
Staane, Sjælland og Smaalandene, der var

Haralds langt overlegen i Antal, men hans Skibe var ikke saa store.

Da Harald opholdt sig med sin Flaade i Nisaa, meldte man ham, at Kong Svend nærmede sig med en Flaade, der var mere end dobbelt saa stor som hans.

Harald sammenkaldte et Krigsraad. Han forelagde sine Høvdinger Valget mellem at fly uden Sværdsflag eller vove en Kamp. Overmagten var vel paa Fjendens Side, men han saa dog helst, at hans Høvdinger stemte paa at kæmpe, og de fleste af hans Mænd stemte med ham.

Det var den 9de August 1062 at Sammenstødet mellem Kongerne skete ved Laholmsbugten lige ved Udløbet af Nisaaen, der lidt Syd for Halmstad løber ud i Kattegattet.

Ogsaa Kong Svend var ledsaget af Danmarks første Mænd; der siges, at han havde seks Jarler med sig, hvoriblandt Fjind Arnesen, en Nordmand, der engang i Brede havde forladt sit Fædreland og Kong Harald,

fordi denne ved en Landgang paa Fyn havde overdraget Fjinds Broder, Kalfs Arnejen, en saa farefuld Post, at han ubetinget maatte blive dræbt; Ulf Galiciefarer, der var dansk Jarl og gift med Svends Næstfølsendebarn Bodil; desuden var der Skjalm Hvide, Kongens Hirdstyrer Trund Fagerkind, Sønerne af den myrdede Jarl Harald, Thorkild og Heming, Svends Broder Asbjørn og Brodersønnen Asmund samt Kongens egen Søn Harald (senere Harald Hejn), der den Gang omtrent var 20 Aar.

Man ordnede sig til Angreb. Baade Svend og Harald lagde deres Skib forrest i den spidse Fylking, og deres bedste Mænd saa nær til dem som muligt. Skibene blev for første Delen koblete sammen, men en stor Del lod man dog ligge løse for at hjælpe til, hvor det gjordes Behov.

Det var først henad Aften, at Kampen kom rigtig i Gang. Opmuntrende sine Mænd til at mindes alt det Onde, de i saa lang

Tid havde maattet taale af Nordmændene, og mindende dem om, at vandt de nu Sejr, kunde de siden leve i Fred og Ore, gif Svend modig i Striden.

Kampen vedblev at rase den hele Nat.

I Begyndelsen syntes det, som om Nordmændene skulde bukke under. De Danstes Udfald var saa voldsomme, at Intet kunde staa sig mod dem.

Paa Svends Side udmærkede sig især Stjalm Hvide og hans Styrmand Aslak. Om Aslak fortælles der, at han ikke alene tappert værgede om sit eget Skib; men endogsaa med et Egespis, som han samme Morgen havde hugget i Skoven til sit Kor, alene ryddede et af de norske Skibe. Der blev formelig en hel Standsning i Slaget, fordi man paa begge Sider vilde se Udfaldet af denne mærkelige Kamp.

Harald stod hele Natten i Forrummet paa sin Drage og skød med sin Bue. Kampen rasede paa det Hestigste. Den norske Høvding

Skjalg Erlingsen og hans Folk blev trængt ind paa Land, hvor de bleve dræbt af de Krigsfolk, Svend havde efterladt der paa Kysten. Der var mange af Nordmændene, der talte om at gøre Ende paa Slaget og mente, at det var umuligt at holde Stand mod en saadan Magt.

Svend havde affaaaret en Del af Haralds venstre Fløj og trængte nu Resten af hans Fylking ud paa Søen. Men Harald vilde ikke flygte. „Før skal vi ligge med Næsen i Bejret, saa mange vi er, før vi skal fly!“ sagde han.

Men i det Øjeblik, da Alt syntes tabt for Harald, kom Hjælpen. Det var den oplandske Høvding, Hakon Svarsen, der, skønt han var landflygtig og nylig havde ligget i Krig med Kongen, dog ikke vilde svigte sine Landsmænd, naar de var fædte i Nød; han stødte til med en mindre Flaade.

Han foreholdt Nordmændene, at de Danske kunde være kække nok i det første Anfald, men

at de sjælden holdt ud i Længden, saa man skulde nok vinde Sejr, naar man bare blev ved at trætte dem.

Efter at Slaget havde været hele Natten og var i Færd med at vende sig til de Danskes Fordel, blev det altsaa fornyet henad Morgenstunden, idet Hakon Jvarsen med sine lette Skibe roede om og overfaldt hele den danske Fylking, medens Kong Svend troede, at Slaget allerede var vundet. Hans Folk troede det Samme, og holdt sig ikke længer saa godt sammensluttede som i Slagets Begyndelse, og især blev Skaaningerne, der befandt sig paa højre Fløj, i den Grad overraskede ved det pludselige Overfald, at de skyndsomt satte ind paa Land og begav sig paa Flugt.

Svend var nu affkaaren Kysten, og da saa Harald i det Samme fornyede sit Anfald fra Stranden, varede det ikke længe, før Mting befandt sig i den fuldstændigste Forvirring. Mange sprang fra Borde, Andre tog

Flugten med de løstliggende Skibe, medens Hovedmassen, der var koblet sammen, ikke kunde røre sig af Stedet. Her blev Skib paa Skib ryddet fra Stavn til Stavn, Svend kæmpede som en Løve, indeklemmt som han var; men da ogsaa hans Skib blev ryddet og Banneret nedhugget, fastede han sig i en Baad for at se at redde sig ved Flugten.

Find Arnesen blev tagen til Fange paa sit eget Skib, som han ikke vilde forlade; han var nu gammel og næsten blind. Harald spottede ham og glædede sig ved hans Arrigskab over paa denne Maade igen at være falden i Haralds Magt. Han lod ham dog faa Dage efter atter slippe fri og føre til Halland, hvor han synes at være død kort Tid efter, sandsynlig paa Grund af sine Saar. Ogsaa Skjalm Hvide blev tagen til Fange og faaret ført nordpaa. Da man kom til Geddersø, tæt ved det nuværende Barberg, lykkedes det ham imidlertid at skuffe sine Bogtere og begunstiget af Nattens Mørke at slippe i Land.

Svend, der var sprunget ombord, da Kongeskibet blev ryddet, kunde ikke let slippe bort, da han var affkaaren fra Kysten ved at Hakon Svarsen havde lagt sig der med sine Skibe. Paa den anden Side kunde Hakon Svarsen heller ikke deltage i Forsølgelsen, da alle de mange sammenkoblede Skibe laa ham i Vejen, og var derfor rolig bleven liggende, hvor han var.

Hakon Svarsen var her just i Færd med at forbinde en Mands Saar, da en lille Baad pludselig lagde tæet op til Skibet. Der stod en høj Mand i Baaden med en bredskygget Hat, der skjulte hans Træk.

„Hvor er Hakon Svarsen? spurgte den Fremmede.

Hakon saa hen til ham.

„Hvor kommer Du fra?“ spurgte han, „hvem er Du?“

„Jeg hedder Banraad,“ svarede Manden, „og ønsker at tale med Dig.“

Hakon højede sig ned til ham.

„Jeg vil bede Dig om mit Liv, hvis Du vil skænke mig det,“ hviskede den Fremmede i Baaden.

Hakon Ivarsen svarede Intet. Han gik hen til to af sine Mænd og gav dem kort Bæfled paa at føre Manden i Land og følge ham hen til Bonden Karl, der boede nær ved Kysten.

„Sig til min Ven Karl, at han skal laane Manden den Hest, jeg gav ham, tillige med sin egen Sadel og lade sin Søn følge ham videre.“

De to Mænd steg ned i Baaden til Banraad. Han satte sig ved Roret og styrede Baaden.

Dagen brød netop frem. Rundtomkring saa man Baade med Forsulgte og Forsølgere; men hver Gang Baaden kom i Nærheden af Nordmænd, sagde Jarlens Folk, hvem de var, og slap da igennem og naaede endelig Land.

Banraad styrede ud til et Sted paa Kysten, hvor der ingen Skibe var i Nærheden.

Det var bleven lyst, da de stod ved Bondens Gaard. I Stuen traf de Karl selv.

„Vi kommer fra Hakon Jvarsen,“ sagde den Ene til Karl, „han lader Dig bede, om Du vil tage denne Mand under din Beskyttelse indtil videre, og om Du vil laane ham den Hest, Hakon har givet Dig og give ham din Søn til Følgesvend, saa han kan slippe bort herfra uden Fare.“

Karl Bonde saa nøje paa den Fremmede. Han smilede og sagde:

„Jeg skal gøre, hvad Hakon Jvarsen befaler, og han skal ikke fortryde den Tillid han har til mig.“

Der blev sat Mad paa Bordet til dem. Medens de sad og spiste, kom Karls Kone ind.

„Hvad er det for et Bulder, her har været i Nat?“ spurgte hun, „man kunde jo neppe lukke sine Døre for Raab og Skrig.“

„Béd Du da ikke, at Kongerne har holdt Slag i Nat?“ svarede Karl.“

„Naa, hvem vandt da?“

„Det gjorde Nordmændene.“

„Saa er vor Konge vel flygtet?“

„Man véd ikke, om han er flygtet eller falden,“ svarede Karl.

„Skam faa vi, saadan en Konge vi har,“ vedblev Konen, „han er baade halt og ræd!“

Banraad rykkede Panden, men han satte sig snart og svarede kun:

„Ræd er Kongen ikke, men han er ikke sejrsl.“

„Har Du kæmpet for Kong Svend i Nat?“ spurgte Konen ham, „hvorfor fulgte Du da ikke med ham hjem igen?“

„Der er Ingen, der véd, hvor Kongen nu er,“ svarede Banraad; „imorgen driver maasse hans Lig paa Vandets Overflade.“

Da Banraad havde spist, tørrede han sig, som fornemme Folk plejede, midt paa Haandklædet; men Husmoderen rev det fra ham.

„Hvor har Du lært Folkeskit,“ sagde hun, „siden Du ikke véd, at det kun lidt søm-

mer sig at gøre hele Dugen vaad paa en Gang?"

„Der kommer vel nok den Dag, at jeg bringer det saa vidt, at jeg faar Raad til at tørre mig paa hele Klædet paa en Gang,“ nøjedes Banraad med at svare.

Noget efter roede Hakons Mænd tilbage til deres Skib og fortalte, hvorledes de havde røgtet deres Hverv.

Der blev taget to Heste frem til Banraad og Bondens Søn.

Banraad takkede Bonden for den Tjeneste, han havde vist ham.

„Gid I lykkelig maa naa Eders Borg, Kong Svend,“ svarede Karl.

„Naa, I har allerede kendt mig?“

„Ja, jeg kendte Eder straks.“

Saa red Kongen og hans Følgesvend ind i Skovene og kom ufsadte til deres Bestemmessted.

Efter Slaget lod Kong Harald det danske Kongeskib undersøge; der laa mange Døde, men man søgte forgæves efter Svends Lig.

Kong Harald havde mistet sin Søn Magnus, der uforsigtig havde gjort Landgang, men var bleven overfaldet af den danske Hær paa Kysten, for hvilken ogsaa Skjalg Erlingsen maatte bukke under.

VI.

Slutning.

Svend Estridsens Liv havde været rigt paa Kampe; han havde forsøgt paa at erobre Danmark fra Magnus den Gode og England fra William Erobreren; han havde ført mange Kampe med Harald Haarderaade og ligeledes med Benderne.

Slaget ved Nisaa var et fuldstændigt Nederlag for Svend, men der skete ingen Forandring i de to Modstanderes Stilling. Endnu medens Harald efter Slaget laa ved Hallands Kyst med Flaaden, fik han Bud om, at Svend allerede igen havde samlet en talrig Hær.

Harald blev tilsidst led af disse Kampe,

der nu havde været i sytten Aar, og da han indsaa, at han alligevel ikke vilde kunde naa sit egenligt Maal: Danmark's Erobring og Svends Udmygelse, rakte han endelig Svend Haanden til Forsoning.

Efter langvarige Forhandlinger sluttedes Freden i Aaret 1064 paa Rigsgrænsen ved Optaelven. Det blev bestemt, at Kongerne skulde beholde deres Riger efter de gamle Grænser; fra ingen af Siderne skulde den Skade, der mulig kunde være lidt, erstattes, og den gode Forstaaelse skulde vedvare, saa længe Kongerne levede.

Allerede to Aar efter fandt Harald Heltedøden i Kampen ved Stanfordsbrigde i England. Hans Søn Olaf Kyrre (d. e. den Stille) overtog Regeringen efter ham. Freden var jo kun sluttet for Svends og Haralds Levetid, og saa snart Harald var falden, rustede Svend sig paa ny. Tidlig paa Aaret 1067 kom det til et Slag i Stagerak. Ingen af de Stridende vandt. I Aaret 1068 blev

Freden paa ny sluttet ved et Møde i Kongehelle. Alt blev ved det Gamle, og Olaf Kyrre ægtede Svends Datter Ingerid.

Svend glemte ikke at belønne sin Redningsmand Karl Bonde. Han kaldte ham til sig og bød ham vælge, hvilken Gaard paa Sjælland, han vilde have, og bad ham om her efter at blive i Danmark.

Karl bad om Tilladelse til at tage sin Hustru med; men Kongen sagde, at han skulde heller lade hende blive hvor hun var, han vilde skaffe Karl en Kone, der var langt bedre og fornuftigere.

Karl gjorde som Kongen sagde og blev senere en ansét Mand.

Der var en anden Mand, Svend stod i Gæld til, nemlig Hakon Jvarsen. Denne mægtige Mand havde i mange Tider tragtet efter en Jarletitel, men Harald havde ikke

villet give ham den, og de stod derfor paa en meget fjendlig Fod med hinanden. Efter Slaget ved Nisaa fremkom han igen med sit Onske for Harald om at blive Jarl; men Harald var ubøjelig. Han var desuden fortrydelig over, at det var Hakon han maatte takke for Sejren.

Da Harald senere fik at vide, hvem det var, der havde hjulpet Svend bort, fandt Hakon Ivarsen det raadeligst at forlade Landet. Han gjorde sig da rede til Afreise. Derom fik Harald ogsaa Underretning og samlede sine Folk, for ved et pludseligt Overfald at dræbe Hakon. Det lykkedes dog denne at komme til Kong Svend, der gjorde ham til Jarl i Halland.

Svend havde ogsaa givet Asmund, sin Brodersøn, et Len i Halland. Han elskede som sin egen Søn, skønt Asmund altid havde ført et letsindigt og ryggesløst Liv.

Ogsaa her misbrugte han sin Myndighed;

han drev Sprøveri paa egen Haand og plyndrede paa de danske Kyster.

Kongen lod ham da opholde sig ved Hirten; men Asmund unddrog sig snart dette trykkende Tilsyn, skaffede sig Skibe og Folk og drog igen ud paa Vikingtog.

Naar Folk klagede til Kongen over den Overlast, de derved led, henviste han dem til Hakon Jvarsen, der skulde holde Spen ren.

En Dag, da Kong Svend var i Halland, klagede man paa ny over Asmund. Kongen blev da vred og bebrejdede Jarlen, at han ikke bedre forstod at værne om Kysternes Sikkerhed.

Hakon rejste sig heftig op og svarede, at nu skulde Kongen ikke oftere faa Lejlighed til at bebrejde ham dette.

Han sat derpaa i Spen med et Par Skibe og traf endelig Asmund. De kæmpede en Stund; men det varede ikke længe før Asmunds Skib blev overmandet og hans Folk enten dræbte eller taget til Fange, og Hakon

Jvarsen selv dræbte Asmund og afhuggede hans Hoved.

Iblandt de af Asmunds Mænd, der her blev dræbt, var Uffe.

Hakon Jvarsen sejlede nu tilbage. Han traf Kongen ved Spisebordet og kastede Asmunds Hoved hen for ham.

„Tror I nu, der Noget vil klage over Eders Brodersøn?“ spurgte han.

Svend blegnede.

„Anderledes kunde I have handlet her,“ sagde han. „I vidste, hvor kær han var mig, trods alle sine Fejl. Jeg har selv opfostret ham og bærer maasse Skylden for, at han handlede som han gjorde. Heller havde jeg nu sét ham levende. — Jeg har før betragtet Eder som en Ven, men som saadan har I ikke handlet nu. Dog, af mig har I Intet at frygte for den Sags Skyld, men for hans øvrige Frænder vil jeg ikke svare.“

I Slutningen af Svend Estridsens Liv, da Stridighederne med Norge var forbi, da han med No kunde tænke paa sit Lands og sit Folks Vel, udviklede Danmark sig betydeligt. Svend var ikke Kriger; det var i Freden han vandt sig et Navn som Fyrste, og hans Virksomhed kom til at bære Frugt i de følgende Aarhundreder. Det var ham, der tilligemed hans sjældne, hengivne Ven, Biskop Wilhelm, gav Kirken en egenlig Forsatning og saaledes grundlagde Kristendommens Bestaaen. Nu, da der var Fred i Landet, arbejdede de To troligt sammen. Svend havde forlængst glemt sine haarde Ord, da Wilhelm havde overtalt Gunhild til at gaa i Kloster; han talte aldrig til Nogen om den ulykkelige Dronning. Hun udaandede snart derovre, og hun tænkte paa ham til det Sidste.

Medens Svend opholdt sig paa Kongsgaarden i Søderup, i Nærheden af Aabenraa, blev han overfaldet af en heftig Feber og

døde den 29de April 1076. Hans Lig blev
efter hans Dnske ført til Roskilde og ind-
muret i en af de sydlige Piller i Koret i Dom-
kirken. Pilleren ved Siden af gemmer Benene
af hans Ven, Biskop Wilhelm.

Ende.

